

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGEI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinte de Onoare:

MIHAIL SUTZU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), COLONEL A. MICU H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, N. MANTU, Prof. D-r N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal) DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, GEORGE A. PLAGINO, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

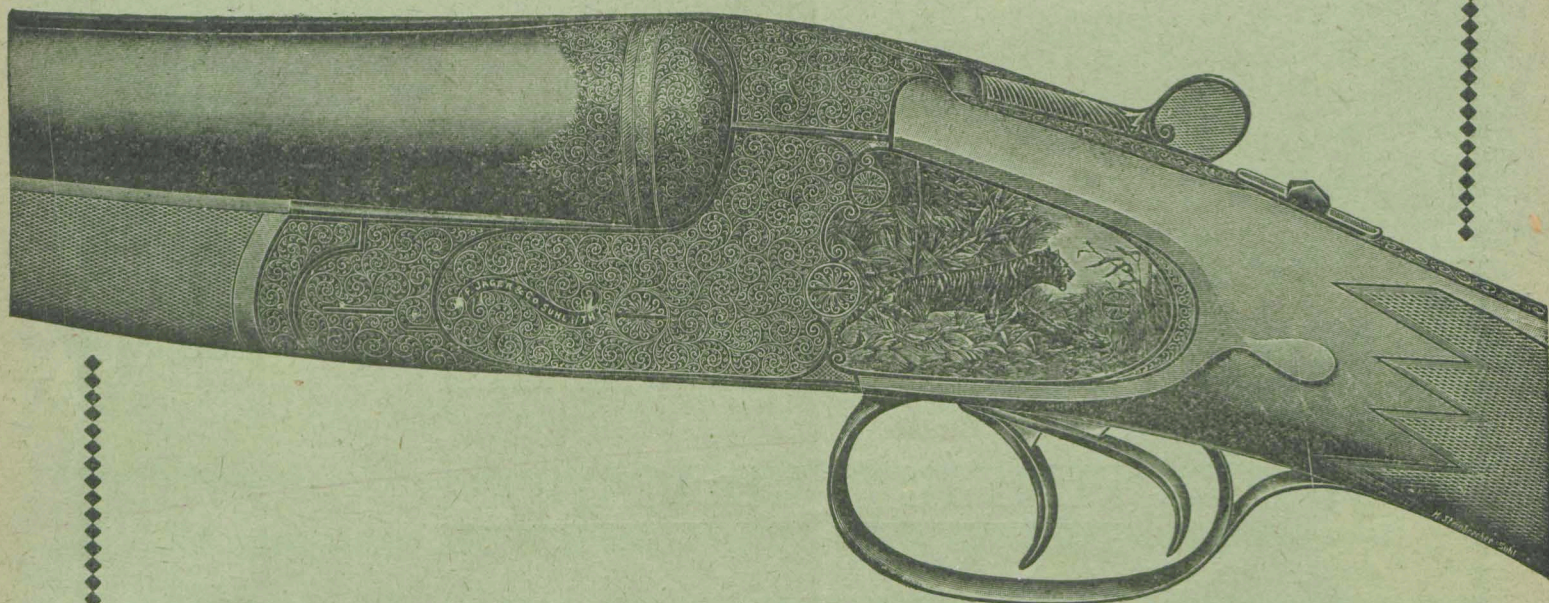
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biou rou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

LOC REZERVAT

PENTRU PUBLICAȚIUNI

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚII

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

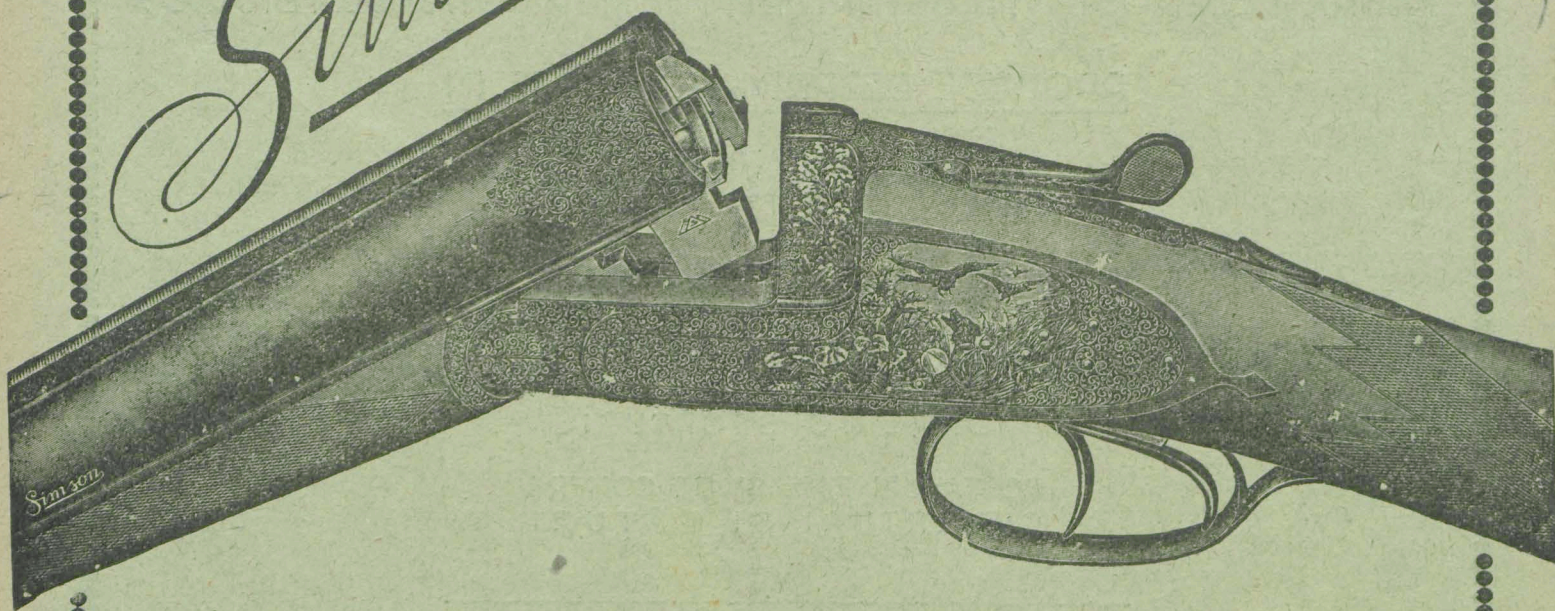
RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»

AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

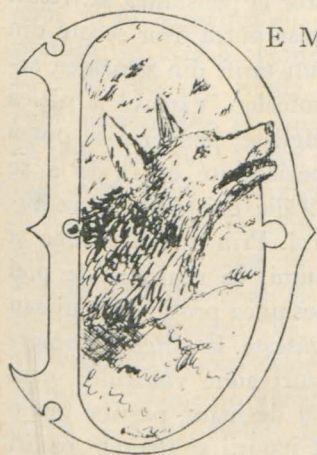
Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

UNIUNEA, CUM AȘI VOI S'O VĂD

de Dr. I. Philipowicz-Cernăuți

E MULT timp vedem, că «Uniunea» noastră are să lupte cu greutăți financiare, chiar foarte însemnate. Și astfel, pentru fiecare vânător adevărat, care poartă la inimă soarta «Uniunei», e foarte dureros să vadă aceasta și trebuie să căutăm mijloace și căi, pentru a ridica «Uniunea» la acel nivel la care este în alte țări, d. ex.: «Societatea pentru ocrotirea vânatului» din țările germane: «Reichsjagdschutzverein», dându-i po-

sibilitatea realizării tuturor reformelor vânătoarești, pentru ca astfel, pe de o parte să putem da ajutor în mod eficace statului, resp. direcțiunii vânătoarei, iar pe de altă parte pentru a îndeplini toate acele agende, la cari statul nu se poate angaja. Cu alte cuvinte, «Uniunea» trebuie ridicată, dar totodată și reconstituită, căci, așa cum este astăzi, nu corespunde nici pe departe scopului ei, ba sunt mulți cari nu știu chiar la ce bun este.

Organizația în țara noastră a fost în totdeauna o parte slabă și de aceea nu m'am mirat prea tare, când, acum 3 ani, am făcut împreună cu câțiva camarazi călătoria lungă dela Cernăuți la București, pentru a lua parte la adunarea generală a Uniunii, care nu s'a putut ține, pentru că în aceeași zi s'a aranjat un tir de porumbei, la care au participat aproape toți Domnii membri din comitet. Toată cinstea sportului, însă sunt interese, ca al vânatului de pildă, cari sunt mai urgente și de mai mare importanță și eu cred, dacă noi bucovinenii nu ne-am dat înapoi nici de truda călătoriei, nici de cheltueli, că pentru Domnii din București și împrejurime, ar fi fost o jertfă cu mult mai mică, să amâne tirul de porumbei pentru altădată. Aceasta însă e numai un simptom. Dar să mergem mai departe; «Revista» care ar trebui să fie «Monitor Oficial» al tuturor chestiunilor vânătoarești, apare de regulă cu o întârziere de 2—3 luni, din pricina că se luptă cu lipsa de bani. Fiecare «Uniune» și «Societate» trebuie să fie astfel formată, că acei membri a ei, cari nu prestează muncă, să contribuie cel puțin cu mijloace bănești. Când ai voit să cumperi dela «Uniune» un cartuș oarecare, de regulă nu se găseă, fiindcă lipseau

banii pentru a-l comanda. Trebuia deci să te duci la o prăvălie, iar urmarea a fost, că «Uniunea», care la început trebuia să facă tot posibilul ca să-și atragă membri, se înstrăină tot mai mult de vânători, astfel că astăzi nu-și mai poate desface marfa, fiindcă vânătorii nu i se mai adresează. Și ca asta sunt multe pilde, cari dovedesc că lipsa de capital împiedică dezvoltarea acestei tinere și atât de necesare instituțiuni.

Dar nu numai dezvoltarea, ci și reconstruirea «Uniunii» e necesară, reconstruire așa cum noi, cei din Bucovina am schițat-o atât de adesea în nenumărate conversațiuni și memorii. Iar toate măsurile, cari contribuiesc la înflorirea și prosperarea «Uniunii», sunt pe de altă parte și în interesul eminent al vânatului. În articolul meu: «Visuri cari se pot ușor realiza», publicat în numărul din Martie 1927 al «Revistei vânătorilor» am schițat deja câte ceva. Ideile dezvoltate acolo, cred că nu vor fi găsite împotrivire la nici un vânător, care iubește frumusețele naturei, vânatul, ordinea și legalitatea. Mai rămâne deci numai realizarea lor. Și eu cred, că și în această privință ne vom înțelege foarte curând. Înainte de toate aș voi să stabilesc două momente principale: Orice rău trebuie smuls din rădăcină, și al doilea, ca «Uniunea», care astăzi duce o vieță de fantomă, trebuie ridicată atât prin mijloace bănești, cât și prin lărgirea sferei ei de activitate, ca să devină o adevărată apărătoare a tuturor intereselor vânătorești.

În ce privește primul punct, nu e nevoie să se mai discute astăzi, că braconierul, deci acel pușcaș, care nu ține seamă de timp, loc și interesul înmulțirii vânatului, ucide orișicând din dor după câștig, sau sete de sânge, este cel mai mare dușman al vânatului. E doară știut, că datorită activității unor astfel de elemente, pe multe locuri nu mai este vânat, iar pe altele, specii întregi de vânat au fost stârpite pentru totdeauna. Nicăeri și în nici o țară din lume n'a succes înlăturarea completă a braconajului. Pentru acest scop ar fi nevoie de un număr foarte mare de păzitori, a căror întreținere nu ar stă în nici un raport cu plăcerea, sau folosul vânătorei. Înainte de toate deci, trebuie să ne lămurim asupra faptului, ce trebuie să facem ca să-i luăm braconierului posibilitatea de a ucide vânatul și de a trage folos din el, deci de a exercita acest delict. Aceasta se poate face numai dacă nu-i dăm posibilitatea să aibă arme și munițiuni, deci să reglementăm vânzarea acestora.

Dar nu numai pentru vânat, ci și pentru întreaga societate omenească și chiar siguranța statului, vânzarea fără control a armelor și munițiunii este un pericol permanent și un izvor de nenumărate nenorociri. E deci meritul neprețuit de mare, al mult regretatului nostru Gh. Mârzescu, care a fixat întreaga această chestiune printr'o lege, care, trebuie s'o spun, pe multe locuri nu se aplică nici până astăzi. Deci statul a făcut ce a putut în privința aceasta — deși poate, mai mult pe hârtie decât în realitate. Din această cauză trebuie ca noi vânătorii să contribuim, aducând sacrificii chiar la completarea acestei măsuri, căci nimeni nu ne poate ajuta atât de bine, decât noi înșine, uniți într'o puternică organizație. E cu totul altceva, dacă vânzarea armelor o face acela

care are interes să ocrotească vânatul, decât acela, care trăește din această vânzare. Iar controlul statului nu va fi nici când suficient, ca să înlătore contravențiunile. Oare să fie cu neputință a atinge această țintă și oare necesită prea mari cheltueli?

În ce privește partea juridică a chestiunii, cu privire la restricțiunea comerțului liber, aceasta ar avea să se facă printr'o lege. Dacă vânzarea prafului de pușcă e monopolizată, de ce n'ar putea să fie monopolizată și vânzarea armelor, având statul aceleași interese? Bineînțeles, un monopol a cărui exercitare s'o încredințeze statul numai «Uniunii», deci oamenilor de încredere din mijlocul ei. Statul doară nu produce tot praful de pușcă ce-l vinde, ci comandă mult și din străinătate. Și astfel poate «Uniunea», ca și până acum, în măsură mică și în cazuri singuratic, să comande arme pentru toți cari au nevoie de dânsule, din care apoi câștigul, care îl are dealtfel comerciantul, vine iarăș în folosul «Uniunii», servește deci iarăș intereselor vânatului. Sunt curios să știu, pentru ce nu ar putea să prospereze aceste depozite de vânzare ale «Uniunii» — cum voi arată mai târziu, — și ca centre de monopol pentru cumpărarea vânatului. La început ar trebui să avanseze statul investițiunile. E suficientă câte o sucursală în orașele cele mai mari ale Regatului, eventual împărțit în regiuni. Aceste localuri ale «Uniunii» ar fi în acelaș timp și locul de întâlnire al vânătorilor, cari prin aceasta vin într'un contact mai strâns. Aci s'ar putea ține conferințe, ar putea să fie centrala pentru mijlocirea angajării de păzitori, s'ar putea face expoziții de câini, trofee de vânătore, s'ar putea ține adunările uniunii regionale. Ca conducător a unui astfel de local ar trebui să fie luat în vedere un silvicultor probat, versat, trecut la pensie, un invalid, un vânător de profesiune, funcționar în pensie, sau un ofițer invalid, care are cunoștințe vânătorești. Un atare, ar da cele mai bune garanții pentru o purtare ireproșabilă și s'ar mulțumi cu un salariu modest, ca ajutor la pensiunea sa. Acest salariu, cum și celelalte cheltueli s'ar putea ușor scoate din câștig, socotit percentual după un tarif, din vânzarea armelor, vânatului, pieilor și a trofeelor. Vânatul și pielea ar trebui să fie marcate, resp. sigilate, pentru a se putea controla proveniența. O altă posibilitate ar fi de a se pune în legătură cu o altă prăvălie existentă, încredințându-i-se monopolul sub control. Prin diferite probe și controale m'am convins eu însumi, ce mulțime de piei răpitate ilegal, deci furate din posesiunea proprietarului sau arendașului de vânătore, se găsește la diferiți comercianți și tăbăcari. Astfel de cazuri aduc vânatului, care are o însemnătate economică atât de mare, pagube într'o măsură mult mai extinsă, decât iepurii și tinerele pasări ce dispar în burta nenumăraților câini. Aceasta trebuie să aibă odată un sfârșit. Numai cu vorba și articole teoretice cari aduc plângeri și înregistrează triste cazuri, nu ajungem departe. Dacă repețim aceeași s'a amintit la început și, remarcăm faptul, că mii de arme și cartușe ajung astăzi în mâna braconierilor, că sute de mii de vânat și piei se vând pe ascuns și se exportează, fără ca arendașul de vânătore, Statul, sau «Uniunea» să profite ceva din aceasta și, fără ca publicul, care de sigur are

un drept, să poată ajunge să guste un vânat, cred că e timpul suprem să ieșim odată din letargie și concepția primitivă!

Acum încă ceva, privitor la vânzarea vânatului.

Vânătorul cult, care vânează din pasiune, naturalmente nu se gândește la vânzarea vânatului, cât timp nu e vorba de o vânătoare în stil mare unde se ucide mult vânat, cu care, se înțelege, nu are alta ce face. Așa d. ex.: la vânătorile cele mari, din țările occidentale a căror rezultat e de mai multe sute, sau chiar una mie iepuri, sau potârniți, partea cea mai mare se vinde. Ori, la noi, cu mici excepțiuni, suntem încă departe de la un atare rezultat de vânătoare. Dar nu înțeleg, de ce nu am putea ajunge și noi în curând acolo. Alți vânători, îndeosebi acei cu terenuri de vânat arendate, vânează parte din pasiune, parte pentru câștig, parte îmbinând una cu alta. Și aici trebuie să se bage de seamă, că pofta de câștig să nu fie cauza uciderii fără măsură, nimicitoare. Pe lângă aceasta mai vine, se înțelege de sine, cum s'a amintit mai sus, și vânzarea vânatului de către braconieri, lucru ce se întâmplă mult mai des decât ar crede cel ce stă departe de chestiune. Din convingerea exactă, cât de eminentă însemnătate are în general pentru vânătoare controlul comerțului cu vânat, s'a stipulat în legea pentru ocrotirea vânatului art. 35 care zice: «Dacă în vreo regiune s'au înmulțit cazurile de braconaj și vânătoreea în timpul oprit, Ministerul Domeniilor, la cererea proprietarului, sau arendașului vânatului, sau chiar din inițiativă proprie, poate ordona ca în acea regiune precum și în ținuturile unde se vinde acel vânat, vinderea, transportarea și cumpărarea vânatului să se facă cu un certificat despre proveniența vânatului etc.».

Vedem deci, că nu stau așa de singur cu părerea de a se putea realiza ușor acest plan și n'aș fi crezut, că e necesar să lămuresc simpla chestiune, că monopolizarea cumpărării și vânzării vânatului, se poate realiza. Să vedem deci, dacă aceasta e atât de greu de realizat. În regiunea mea am aplicat acest articol, și cu mare succes, cum m'am convins eu însumi, controlând cunoscutele prăvălii, în cari se vinde vânatul. Da, dar câte prăvălii se află, cari din punct de vedere al comerțului liber, sunt îndreptățite să cumpere și să vândă vânat, astfel că deloc nu pot să știu, unde am să-l găsec. În orașele cele mari, după cele amintite mai sus, sucursala regională a «Uniunei» are să aibă acest monopol, în cele mici o unică prăvălie, care va fi desemnată de «Uniune» ca vrednică de încredere și care va avea să verse «Uniunei» un anumit procent din venit. Aci trebuie să se poarte un registru asupra celor îndreptățiți să vâneze, cum și asupra provenienții vânatului cumpărat și asupra persoanelor ce l-au vândut. Numai așa e posibil un control, căci dacă îl face acest negoț unul, care nu e îndreptățit, atunci el nu va fi pedepsit conform legii vânatului, ci pentru contravenție la legea monopolurilor. În principiu, orice dificultate cu procurarea armelor și munițiilor, este în favorul vânatului. Căci această dificultate, dacă e reglementată și bine aplicată, lovește în prima linie în elementele, ce se feresc de lumina zilei. Acest procedeu, conf. art. 35 din legea pentru ocrotirea vânatului e de 2 ani în uz, în Bucovina, s'a dovedit deci, că e realizabil.

În fine, trebuie să mai relevez că Societatea pentru protecția vânatului în Bucovina, care e o sucursală a «Uniunei», a realizat în o bună parte aceste probleme între membrii săi, a căror număr e de 500, concentrând procurarea muniției, a capcanelor, a otravei, a bufnițelor, cum și vânzarea legală a vânatului. Ceeace e posibil aici, poate fi posibil și în altă parte. E o mare lipsă de prevedere și o totală nesocotire a adevăratei situații, când astfel de străduinți, care tind numai și numai la ridicarea vânatului, la eliminarea și combaterea elementelor necinstite, se privesc ca o comercializare a «Uniunei». Există un scop mai nobil decât sprijinul legilor actuale, lupta cât se poate de mare contra braconierilor și a vânătorului de afaceri? Nu prevăd doar statutele «Uniunei» în articolele:

1. Crearea și întreținerea unui curent și a unei mișcări în opinia publică în favoarea vânătoreei, considerată ca un factor economic *național*.

2. A da concurs autorităților publice pentru stricta aplicare a legilor și regulamentelor vânătorești și a contribuți la reprimarea braconajului.

3. A acorda recompense și a liberă certificate paznicilor de vânat publici și particulari, înființând o casă de pensuni pentru aceia, cari vor fi suferit din cauza și în exercițiul funcțiunii lor.

4. A lua orice măsuri s'ar crede necesare, pentru a ajuta protecțiunea și înmulțirea vânatului.

Cred că nu mai am de adăugat nimic, pentru ca să dovedesc, că aceasta cale e cea mai radicală. De ani de zile «Societatea Pentru Protecția Vânatului în Bucovina», care există de mai mult de 40 ani și care și sub Austria, unde nu există o lege specială a vânatului, a adus servicii neprețuite vânătoreei și vânătorilor corecți, lucrează într'acolo, ca să convingă odată «Uniunea» că ea își va ajunge scopul și va avea însemnătatea ce i se cuvine, când va face un număr de reforme analog celor ce există în menționata societate. Aceasta are astăzi o modestă avere, distribue neconținut premii jandarmilor și paznicilor pentru nimicirea răpitoarelor, pentru prinderea braconierilor, subvențiuni păzitorilor de vânătoare și familiilor acestora, în cazuri de accidente. Ea reprezintă interesele vânătoreei înaintea instanțelor judecătorești și cele ale vânătorilor, la impunerea impozitului pentru câinii de vânătoare, etc., etc.

Dorința noastră cea mai fierbinte este deci, ca «Uniunea» să devină aceea ce ar trebui să fie de fapt, și la ce s'au gândit întemeetorii ei. Aceasta nu e așa de greu și cere două lucruri: parale și muncă. Cel cu dare de mână să contribuie cu cât poate, cel slab în avere, să pună în serviciul cauzei munca sa, așa se face la noi și așa e bine. Afară de contribuțiunile membrilor, care contribuțiuni diferă după averea fiecăruia, se încasează amenzi bănești pentru vânătoare incorectă. Afară de aceasta, societatea, la propunerea mea, s'a adresat proprietarilor de vânătoare (Fondul bisericesc etc.), cu rugămintea, ca la vânzarea vânatului ucis în bătaie să se încaseze o mică cotă după fiecare bucată pentru societate, ceea ce se și face. Deci, Domnii mei, pe lângă pasiune personală pentru vânătoare, care și pentru mine e cea mai sublimă — de altfel n'aș exercita-o de cinci ani cu atâtea jertfe de timp

și bani — mai mult interes pentru chestiunile generale vânătorești. Adunările «Uniunei» să se frecventeze mai des decât până acum, contactul între vânători să fie mai viu în întreaga țară și să nu ne mulțumim numai cu atât, că avem o vânătoare bună și că suntem desinteresați în cele ce privesc vânatul. Revista s'o sprijinim, colaborând fiecare la ea după puteri. Atunci abia, vom avea rezul-

tate îmbucurătoare. De sigur, s'a făcut foarte mult, dar încă nu suntem la țintă. Pesimismul nu e la loc, căci verdele e culoarea vânătorului, iar verdele este și culoarea nădejdei, deci și a speranței că visurile noastre vor deveni fapte în timp nu prea îndepărtat. Rețeta cea mai bună pentru aceasta este: mai puțin egoism și mai multă jertfă, pentru interesele generale comune.

O VÂNĂTOARE

de Locot. Colonel Ștefan Ilie Iotta

TIMPUL frumos de început de Decembrie, pământul negru abia argintat de brumă ușoară, nu ne dedeau mari speranțe și mai ales nu corespundea așteptărilor și obiceiurilor noastre vânătorești: frig, zăpadă cu ceva degerături și focuri mari în jurul cărora

să ne adunăm cu veselie la răspasul de masă.

Incet, încet ne-a dus trenul — căci impropriu i se zice că merge repede — și apoi trăsura încă aproape o poștă, la simpaticul și ospitalierul «bârlog» al «Moșului». Două numiri cari nu corespund adevărului, ci numai adevărului vânătorească care prinde și exagerează câte o idee, căci «bârlogul» refugiul «Moșului» e o frumoasă casă ce ar cadră bine în mijlocul Capitalei, iar «Moșul» e în floarea vârstei.

Căldură, masă bună și din belșug pregătită de Maria, o desghetată și bună femeie, care deși n'a mers cu el și n'a văzut trenul, cunoaște bine deprinderile bunei societăți. Băutura, vin produs de conul Iancu, fratele mai mare al «Moșului» cu care pe drept cuvânt se mândrește, și mai cu seamă glumele vânătorești, acest element nelipsit și fără care vânătorii n'ar avea toată atracția, au creat numai decât o plăcută atmosferă de veselie și speranțe, în cari am adormit, visând fiecare că ucide jivinele cele mai mari, sau cele mai multe.

A doua zi de dimineață după, ce ne împăcasem bine cu măriia sa stomacul, ne-am gătit de plecare, fiecare inspectându-și «sileafurile» și mai ales laudându-și cartușele cari după laudele posesorilor erau în stare să ucidă și elefanți. Mai trebuiau să vină ceilalți invitați, cari erau găzduiți de conu Iancu și cei dela Rădulești. Exact ca vânătorii, și-a făcut apariția «Moșteanu» sau «Panduru» oricum vrei să-i zici tot bine e zis — inepuisabil în glume, farse și anecdote și pe loc ne și trage un duș rece: «Bine măi Vică, d'aia ai invitat tu atâția oameni la tine? A dat boala în curci și ți-au murit toate, n'avea cine să le mănânce?» la care «Moșul» răspunde: «Da, le-am pus la saramură, de o săptămână muncesc femeile să le jumoale».

De sigur că ne-ar fi pus pe gânduri asta, dacă nu i-am fi cunoscut îndeajuns pe acești doi «rivali» în organizări de vânătoare.

S'adună toți în marea sală, se fac cunoștințele, căci nu toți ne cunoaștem și nici dela asta nu lipseau farsele. D-l X, se miră, dar tace, că i se zice «Domnule Sapatine», așa fusese recomandat. A trebuit să ne întrebăm cei ce nu ne cunoaștem cum ne cheamă, căci riscam să zicem lui Pretorian, Cosăcescu, iar acestuia altfel și așa mai departe.

Plecăm și toată lumea se îndreaptă la locurile lor. Eră impresionant șirul de 7—8 autouri ce înaintau cu greu pe drumurile de peste câmp și care se vedeau la cotituri, ca un întreg șir de vagoane, mergând pe o cale ferată nevăzută, în ceață și pustietate.

Steteam alături de «Moșul» tăcut și îngrijorat; nu avusesse bune vești de vânat de blană și speranța rămăsese la tăerea urmelor din acea dimineață; aceasta pe de o parte, iar pe de alta grija să mulțumească pe toți. La pod, în vâlceaua Bratilovcului oprește să aștepte toți pușcașii și toate vehiculele, iar noi pornim mai departe.

Aproape de pădure așteaptă ceata numeroasă a bătaiașilor.

Mocione (Moș Ion) nu a sosit încă la fața locului să dea raportul, dar fiu-său cel mic, dă vestea pe șoptite, că sunt lupi rămași în pădure și în ce anume loc, că au răspuns la «urlet» peste noapte și că urmele sunt tăiate sigur.

Sosește și «Mocione» și repetă cele spuse de fiu-său. O scurtă sfătuire între «Moșul» și marele său maestru Moș Ion și la un semn ceata bătaiașilor pleacă făcând un mare ocol pe departe de pădure. «Moșul» ne ia înapoi cu Oaklandul său la ceata vânătorilor, pe care în tăcere o îndreaptă spre linia de pândă.

Toți se dau jos și ies din blănurile lor, rămânând cât mai ușori și numai cu pușca și scaunul.

Treaba grea a «Moșului» deacum începe; să cumpănească și așeze pe fiecare în țiitoare potrivită. Durează aceasta mai bine de ½ oră, tot timpul «Moșul» fiind în cap și în tăcere arătând locul fiecăruia. Abia ocupată

linia de pază — cam în semi-cerc după cum am înțeles — și se aude o detunătură depărtată de pușcă.

La finitul bătăii am aflat că un pușcaș «străjer» ce se îndreptă la locul său între aripa bătăiașilor și a liniei de pază, dând peste un lup, a tras în el întorcându-l în pădure, și de sigur că și pe ceilalți, cari s'au văzut mai pe urmă. Străjerul și-a îndeplinit treaba, căci poate lupii altfel ar fi scăpat spre altă pădure apropiată.

Imediat ce bătaia începe abia auzindu-se, încep și focurile de pușcă, la început rari către ambele aripi și apoi din ce în ce mai dese pe toată linia.

Rezultatul frumos al acestei foarte reușite bătăi: 4 lupi, 3 vulpi și nenumărați epuri. Au fost identificați 11—12 lupi.

Se adună vânatul la un loc, se adună și pușcașii și glumele își reiau cursul săltăreț și aprig acum cu împunsături la adresa nenorocoșilor.

Ce-a pățit «Georgică» care trăsesse în lupi și aceștia se duseră numai el știe: «S'a specializat să tragă în vânat mare ca și în ursul dela Pralea, dar nici nu știe că vânatul nu cade de sgomot ci de plumb».

Dar «Traian» care a fost convins că lupii în cari trăsesse, trebuiau să fie căzuți și s'a înapoiat să-i caute?

Dar «Negel» pe care nu-l mai încăpea pielea (hainei care era destul de largă) a înființat pe loc societatea «adevăraților vânători» deși era la primul lup văzut și din noroc și împușcat?

Dar cei 2 frați (Auriții) cari și-au schimbat porecla (pe nedrept de brânzoi) în renume... de «adevărați vânători»?

Incet, încet se domolesc spiritele mai ales că pornim pentru a doua bătaie.

După aceasta ne-am adunat la masă la care sarmalele calde au fost înghițite cât clipești, ca și mușchiul și curcanii «morți». Dar nimic nu dispărea mai degrabă ca generosul vin al cărui administrator «din oficiu» se făcuse Negel, care-l binecuvântă mereu cu verva-i avocătească și cu cel mai nevinovat aer de domnișoară de pension.

Dacă s'ar putea reține spiritele și toate împunsăturile vânătoarești ce s'au făcut, s'ar scrie o carte, iar bunavoie și veselie ar ajunge în cantitate să descrețească frunțile unui întreg oraș de judecători și financiari.

S'au mai făcut bătăi și a doua zi, pentru epuri și în adevăr au fost.

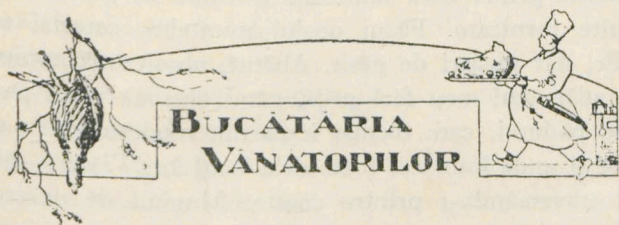
La «Rădișca» pârâiau focurile par'că trăgea o întreagă companie la țintă. Ni se încălziseră țevile puștilor, dar cum epurii erau «de cei iuți» și cum mai era destul gol pe lângă ei, noi eram destul de «miloși» și-i lăsam să se ducă «să reclame la primar că li s'a turburat liniștea».

S'a împușcat și aci un lup și o vulpe și «Regența» (Buzdugan junior) a intrat cu lupul în societatea «adevăraților vânători».

Toată lumea a fost mulțumită, dar mai ales «Moșul» care a reușit pe deplin să-i împace pe toți.

Rezultatul definitiv 6 lupi, 5 vulpi și multe zeci peste o sută de epuri.

Se cade să se știe, că cine păzește vânatul, îl are și cine știe să facă vânători, împușcă.

FRIPTURĂ DE RAȚĂ SĂLBATICĂ

Dacă rața salbatică este tânără se recomandă să fie jupuită de piele și înfășurată în slănină.

Rața se spală cu îngrijire, dar nu se lasă să stea în apă. După aceasta se freacă cu sarc, piper și mirodenii pe dinătru și pe din afară. După gust se umple rața cu mere acrișoare, se coase la loc, și se împănează cu slănină, în caz când n'a fost înfășurată. Se frige în unt, având grijă să fie potrivită caldura cuptorului și a turnă din când în când zeama ce lasă, peste ea.

RAȚĂ SĂLBATICĂ INĂBUȘITĂ

Rața se curăță, se spală, se freacă cu sare, piper și mirodenii și se împănează cu slănină, apoi se așează într'o cratiță cu unt, pe foc, lăsând să se rumenească. Se adaugă o ceapă, un morcov, o rădăcină de pătrunjel, un sfert de țelină, o foaie de dafini patru boabe de inibar și se acoperă bine cratița, având grijă de a turna din când în când apă fierbinte, pentru ca rața să fiarbă bine înăbușit. Printre acest timp, se curăță pipota de piele, se toacă fin, împreună cu ficatul și cu o bucățică de slănină. Pe urmă se prăjește cu două linguri de făină în unt până se rumenește.

Se adaugă totul la rața înăbușită și se lasă să se înmoaie prin fierbere. Înainte de a servi rața, sosul trebuie trecut prin sită, având grijă al sără și piperă după gust.

ANICA GUST-SUBȚIRE.

tracă - murgă dacă s'are gust de mâmei

L U P T A P E N T R U V I A Ț A

DUPĂ FERDINAND OSSENDOWSCHI

de Căpitan Virgil Ionescu
din marina de Războiu.

RĂMĂSEI singur. Imprejurul meu, nimic decât pădurea de cedri veșnic verde, îmbrăcată în zăpadă, tufe goale, râuri înghețate, și destul de departe cât vezi cu ochii și cât puteam privi printre crăci și trunchiuri de arbori, nimic decât imensul ocean de cedri și zăpadă.

Printre cedri, vieța este fără încetare în fierbere. Verițele, cu sgomot continuu, sar din arbore în arbore; stoluri de sticleți cu găturile carminate, trec printre arbori ca o flacăre; o mică armată de scatii își fac apariția, umplând cu flueratul lor amfiteatrul de arbori; un epure sărind dela un trunchi de arbore la altul, și în urma lui, pe ascuns, târându-se pe zăpadă umbra abia vizibilă a unei hermine albe.

La câțiva kilometri de locuința mea, fui martorul unei scene curioase. Eră acolo un loc umed, acoperit de iarbă și mici tufe, unde cocoșii de munte și potârnichele veneau deobicei pentru a-și căuta hrană. Mă apropiai fără sgomot prin dosul desişului și văzui o întregă companie de cocoși de munte râciind zăpada în căutarea hranei. În timp ce priveam această scenă, deodată una din păsări sări în aer, iar restul sbură imediat. Spre marea mea mirare, văzui pasărea că începuse să se ridice în aer în spirală, apoi căzuse deodată moartă. Când mă apropiai de ea, o hermină rapace sări și se ascunse în spatele unui arbore căzut. Gâtul victimei eră rupt. Am înțeles atunci, că hermina s'a repezit asupra cocoșului și agățată de gâtul lui, a fost antrenată în aer, cauzându-i moartea și căderea, sugându-i sângele.

Vânătoarea devenea din ce în ce mai fructuoasă și plăcută pe timp ce primăvara reînvia. Dimineața la revărsatul zorilor, pădurea eră plină de cântec, străin și de neînțeles pentru locuitorii orașelor. Cocoșul de munte cântând, cocoșat pe crăcile cele mai înalte ale unui cedru, privește cu înfocare găina împiestrițată, care răcăe frunzele moarte de sub el. Este ușor să te apropii de tenorul cu pene și să-l faci să coboare cu un foc de armă din înălțimile sale lirice, la întrebunțări mai utile. Moartea lui este o poveste, într'un extaz de dragoste în care el nu aude nimic.

În depărtare, grav și profund, plin de dragoste și dorință, răsună chemarea de amor a cerbului.¹⁾ Prin desiş,

¹⁾ Din lucrarea lui F. Ossendowschi — de altcum zoolog cunoscut, nu reiese de ce anume cerb ar fi vorba — care boncănește primăvara. Lucrarea de altfel nu este povestire de vânătoare,

iepuri sar și se joacă, aproape de ei, o vulpe roșie tupilată la pământ, își păzește prada. Niciodată nu am auzit urlul de lup, căci deobicei nu se găesc deloc în regiunile muntoase și împădurite ale Siberiei.

Dar, aveam de vecin o altă fiară și unul din noi doi trebuia să cedeze locul.

Într'o zi întorcându-mă dela vânătoare cu un mare cocoș de munte, văzui deodată printre arbori, o massă neagră și mișcătoare. Mă oprii, și privind cu atenție, văzui un urs scormonind cu toată puterea un furnicar. Mă simți, mormăi violent și se depărta repede, lăsându-mă mirat prin viteza aliurei sale greoaie. A doua zi de dimineață, în timp ce eram încă culcat sub mantaua mea, fui atras de un sgomot înapoia adăpstului meu; privii cu atenție și descoperii ursul. Ridicat pe picioarele dinapoi, sforăind cu tărie, se întrebă mirat ce creatură vie a adoptat costumul ursului, adăpostindu-se în timpul iernii sub trunchiuri de arbori căzuți. Scosei un strigăt și lovii cu securea în cazanul meu. Vizitatorul matinal fugi cu toată viteza; vizita sa însă îmi eră neplăcută.

Eră o specie de urs furnicar, tip anormal, lipsit de calitățile cu cari sunt înzestrați speciile mai superioare ale rasei.

Cunoșteam această specie de urs ca foarte nervos și curajos, și repede mă preparai pentru atac și apărare. Preparativele mele fură rezezi. Tăiai extremitățile a cinci din cartușe, făcându-le astfel gloanțe dum-dum, argument ce trebuia fi priceput mai ușor de neplăcutul meu vizitator.

Pusei mantaua și mă îndreptai spre locul unde am întâlnit prima oară animalul și unde se găseau foarte multe furnicare. Făcui ocolul muntelui, cercetai toate văile, dar nicăeri de găsit. Abătut, obosit, mă apropiam de adăpostul meu fără grijă, când deodată văzui pe regele pădurei, care tocmai ieșea din modestul meu adăpost și unde întorsese toate dela locul lor. Trăsei — glonțul traversându-i printre coaste. Mugind de durere și ură se ridică pe picioarele dinapoi. Al doilea glonț îi sfărâma o labă, se oprî puțin, dar îndată, târând piciorul și sforțându-se să se țină sus, înaintă pentru a mă ataca. Numai al treilea glonț primit în plin piept îl oprî. Cântărea, atâta cât am putut aprecia, cam 200—250 livre și aveă o carne delicioasă, mai ales în pifteluțe pe cari le preparai și fripsei pe pietre încălzite, privindu-le cum se umflă și devin ușoare ca cele mai fine omlete.

ci descrierea peripețiilor prin care trecuse polonezul Ossendowschi refugiat în Siberia, din cauza urgiei bolșevizmului.

TIRUL EXPLICAT

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

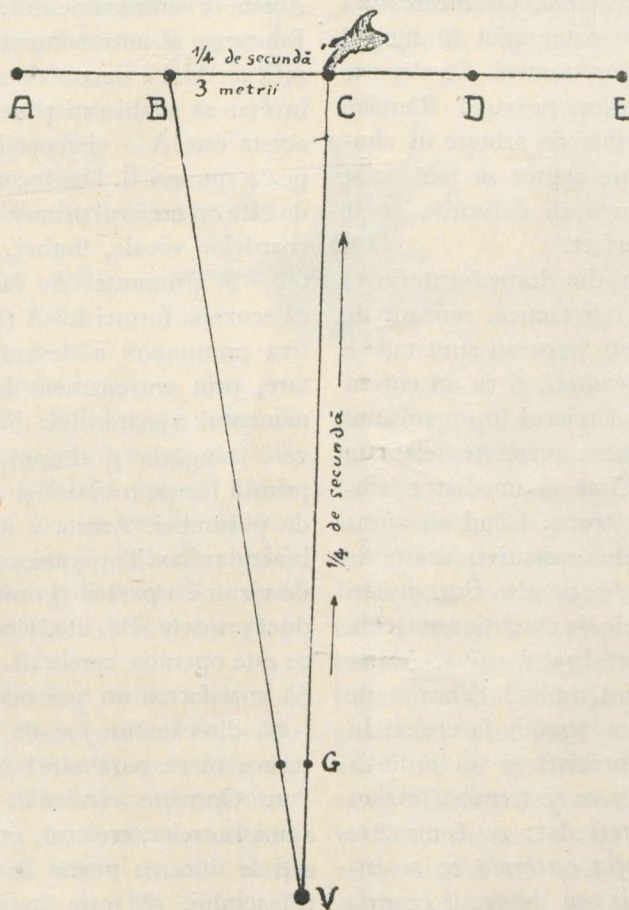
D

DE OBICEIU teoria tirului e privită cu oarecare dispreț de majoritate — fie că vânătorul e dibaciu și n'are nevoie de nici o teorie ca să reușească, fie că vânătorul e ageamiu sau numai mediocru, dar n'are încredere și nu vrea să fie asasinat cu cifre când vânatul se omoară numai cu alice.

trage înainte vânatului. În adevăr, în tirul de vânătoare (vorbesc de tirul cu alice pe vânat mișcător) se ajunge la acest adevăr ce pare paradoxal la prima vedere: a ochi bine vânatul însemnează a nu ochi vânatul: «a ochi bine e să ochești alături». Paradox, aparent numai. De câte ori n'am auzit fiecare, vânători mirându-se de loviturile lor: câteodată de cele reușite, de cele mai multe ori de cele scăpate. Întâmplare, zic ei. Dar nu există întâmplare. Întâmplarea nu e decât produsul, combinația unor cauze ce nu cunoaștem — dar pe cari cugetarea ni le poate descoperi. Trăgătorul care își raționează tirul, care știe din insuccese să tragă concluzii, care se silește să observe cauzele de nereușită și apoi să le evite, acel vânător evi-

Totuș, teoria rămâne interesantă pentru cei dintâi și e necesară pentru cei din urmă, dacă doresc cât de puțin, să progreseze mai repede, să sară peste câteva trepte din lunga scară a uceniciei de brânzoiu. Dealtfel, în general privind lucrurile, apare ciudat o persoană cu o oarecare cultură care n'ar căuta, n'ar avea curiozitatea să cunoască, să despice puțin cauzele unui fapt de care se izbește mereu. Nu s'ar părea surprinzător ca o astfel de persoană să vadă că trenul merge dar să nu știe de ce?.. Dar în deosebi pentru debutanți, pentru tinerii cari dibue încă fără nimic fixat, cred că e profitabilă o teorie clară, convinșătoare dela început, explicația netedă și izbitoră a unor reguli de reușită ce se impun matematic — dar fără formule —, evidența tălmăcită, înțeleasă. Chiar un singur tânăr convins și profițând dela început, în domeniul practic, de roadele teoriei, evitându-i tatonări, și încă ar fi destul ca să justifice necesitatea acesteia. Mă voi strădui în paginile ce urmează să expun, deocamdată, teoria uneia din regulile primordiale ale tirului de vânătoare — dar din nesocotința căreia se înregistrează, tocmai, majoritatea insucceselor. Voi încerca să fiu cât mai pe înțelesul tuturor — scopul fiind de vulgarizare și nicidecum de lesnicioasă etalare de erudiție.

Regula ce vom studia și diseca până la împlântarea convingerii absolute că trebuie aplicată, este următoarea:

dent va progresă — va ajunge poate, după lungă practicare și dispozițiunile naturale ajutând, la acel tir rapid, elegant, reflex, care e suprema artă. «Secretul tirului lui Ira Paine, zice W. Winans¹⁾ deși pentru altă categorie de tir, eră că trăgea cu creierul. Reflectă neîncetat la tirul său și a obținut astfel cu revolverul rezultate privite înainte de el ca irealizabile».

Să revenim la regula noastră: «trage înainte». Foarte simplu, va zice poate hipoteticul nostru tânăr, dar de ce? De ce, vom vedea mai la vale, cât despre simplu, o fi simplu, dar prea puțini sunt convinși și aplică această simplitate. Observă pe apă de câte ori stropesc alicele în urma piesei, observă pe pământ de câteori se ridică praful în spatele vânatului deși ochit «în plin». Dar observă, conchide, nu rămâne orb — reacționează. Poate și s'a întâmplat să tragi dintr'un șir de rațe asupra celei din cap și să cază tocmai a treia — fericită și convingătoare întâmplare. Nu tragi nici o concluzie? Căci de ce a căzut rața a treia, de ce a scăpat iepurele ochit «bine»? Pentru că ai tras în spate, pentru că n'ai tras înainte. Și am să-ți tălmăcesc simpatice cetitor ce mă urmărești cu

¹⁾ W. Winans, *The art of revolver shooting*. Ira Paine și Walter Winans celebrii trăgători americani cu pistolul și revolverul.

curaj și poate cu interes, *de ce*. Dar să-mi dai voie să iau lucrurile dela cap — adică dela creier. Nu te miră și dă-i înainte. Ascultă:

Simțurile omului sunt departe de a fi perfecte, ba chiar nu sunt decât aparate de apreciere destul de grosolane. Nu suntem, de pildă, capabili să apreciem diferențe de mai puțin de $\frac{1}{2}$ din secundă, nici diferențe mai mici de $\frac{1}{2}$ de milimetru. Dar aceasta nu înseamnă că nu se pot măsura, cu aparate mai precise, mai delicate, diferențe infinit mai mici. S'au măsurat microbi de miimi de milimetru, s'au înregistrat fotografic timpuri de miimi de secundă. Noi zicem: lumina e instantanee. De loc! lumina face 300.000 km. pe secundă. Căci ce este «instantaneu» pentru noi, nu înseamnă imposibil de măsurat. Instantaneu pentru noi, nu e decât destul de repede pentruca *simțurile noastre* să nu mai poată deosebi constituantele, constituante însă perfect distincte pentru aparate mai delicate. Astfel, când vânătorul a tras foc și pasărea a căzut, focul, căderea pasării și ajungerea alicelor pe pasăre ne par că s'au întâmplat instantaneu. Totuși s'a măsurat iuțeala alicelor și s'a văzut că iuțeala aceasta are valori diferite după distanță, iar încărcătura de alică s'a fotografiat și s'a cinematografiat în mersul său, cum s'ar face pentru un vulgar tramvai. Ce departe suntem de «instantaneu» simțurilor noastre! Rămâne deci bine stabilit că nu ne putem încrede orbește în simțurile noastre omenești — și rog pe cetitor să facă acest act de umilință: să admită că nu e, în definitiv, decât un aparat de măsură foarte imperfect.

Dar așa cum suntem, primim din lumea exterioară impresii și senzații diferite. Impresii tactice, senzații de vedere, de gust, de auz, etc. Aceste impresii sunt culese de niște nervi speciali, ziși *nervi sensitivi*, și ca un curent electric pe fir, ajung la creier. Creierul în organismul nostru e ca un General-Comandant: primește telefonic informații, le cercetează, le apreciază și imediat telefonează un ordin de executat către trupe. Când au ajuns senzațiile la creier pe firul nervilor sensitivi, acesta le apreciază și trimite imediat un ordin pe alte fire, pe alți nervi, ziși *nervi motori*, către organele de execuție: mușchii. Un exemplu: înțepi pe neașteptate brațul cuiva. Acesta își retrage brusc brațul. Ce s'a întâmplat? Senzația de înțepare s'a transmis printr'un nerv sensitiv la creier. În creier senzația a fost elaborată, apreciată și un ordin a plecat imediat printr'un nerv motor ce se termină într'un mușchiu. Mușchiul execută ordinul dat: se contractă: brațul s'a retras. Aceasta e *operația cerebrală* ce se întâmplă pentru orice fel de senzații sau impresii ce primim, indiferent tactile, de văz, de auz, de gust, indiferent dacă duc la contractarea unui singur mușchi sau a mai mulți. Ei bine, această operație cerebrală ia și ea un timp — timp ce s'a măsurat — timp ce variază dela individ la individ — căci e ușor de înțeles că nu toată lumea este la fel de sensibilă: un om simplu, cam bleg, cu creierul cețos, va pune mai mult timp pentru operația sa cerebrală decât organismul supra-sensibil al unei cuconițe nervoase. Incearcă, cetitorule, de-i ciupește pe amândoi și ai să vezi cum reacționează, dacă nu mă crezi. Dealtfel, măsurându-se pe tot felul de indivizi

iuțeala de recepție a senzației și iuțeala de transmitere a ordinului către mușchi, s'a găsit pentru operația cerebrală valori variind dela 8 la 94 sutimi de secundă, adică în cifre rotunde, dela o zecime la 9 zecimi de secundă. Chiar pentru același creier durata operațiunii cerebrale poate să varieze, în condițiuni speciale: un stomac îngreunat de alimente, oboseala, somnul, durerea, bătrânețea — măresc durata operației cerebrale, creierul lucrează mai încet. Tinerețea, buna dispoziție, ușoare excitații artificiale — micșorează durata, creierul lucrează mai prompt. Dar ce este mai interesant și *de reținut* este că educarea, *antrenamentul* într'o direcție, *micșorează* sensibil durata operațiunii cerebrale pentru acea direcție. Mergi azi printr'un câmp pârloagă, plin de bălării: ai să mergi greu. Dar mergi azi, mergi mâine, repetă des mereu același drum: se va face potecă: vei merge ușor. Așa și cu creierul. Iată un creier needucat: fă-i să-i apară mereu aceiași senzație la care să răspundă mereu același act, repetă des acest mecanism. Se formează poteca ușor de străbătut și poteca odată stabilită va fi destul ca să se nască senzația pentru ca actul să se săvârșească, iute. Acesta e antrenamentul. Aceasta e și baza dresajului. Educarea și antrenamentul duc la automatism la actele reflexe. Mai e nevoie de exemple? Să le dau totuși. Când învățai să silabisești și se desenă un A și și se spune: acesta este A — și repetai: A. A doua zi când te întrebă poate spuneai B. Dar încet, încet, s'a făcut poteca în creier: de câte ori creierul primea senzația formei lui A dădea ordin coardelor vocale, limbei, să se contracte într'un anumit fel — și pronunțai A. Iar acum, dacă citești curent, e că senzația formei lui A (și a întregului alfabet) și respectiva pronunțare a devenit reflexă, automată, prin repetare, prin antrenament la cetit. Același lucru cu antrenamentul vânătorului. Fără să mai intru în amănunte, vezi stângăcia și timpul pus de debutantul ce-și trage primul foc pe o cioară și vezi iuțeala de foc a trăgătorului de porumbei. Acesta a ajuns prin antrenament aproape la actul reflex. Totuși mecanismul cerebral e același: senzația de viziune a pasării și ordinul creierului către mușchi ca să ducă pușca la ochi, etc. Cred că s'a înțeles suficient acum, ce este operația cerebrală și importanța antrenamentului. Să mai facem un pas înainte, folosind noțiunea aceasta.

Să disecăm un foc de pușcă, să vedem ce durată are ceea ce ni se pare nouă instantaneu. Și vom distinge:

1. *Operația cerebrală*. Senzația vederii vânatului a ajuns la creier, creierul, ordonă tuturor mușchilor interesați la ducerea puștei la umăr, darea direcției, apăsarea trăgaciului, să intre în joc. Cât ține operația aceasta cerebrală, am văzut că variabil după indivizi. Vom lua cifra admisă ca medie: 0,17 secundă. (Vânători foarte dibaci și antrenați pot reduce acest timp până la 0,08 sec.).

2. *Piesa* care declanșează mecanismul de percuțiune trebuie să parcurgă și ea un traect oarecare, luând deci un timp oarecare. Ori, 3 milimetri cu viteza de 1 metru pe secundă ne dă 0,003 secundă.

3. Un cocoș exterior de pușcă de 30 grame cere pentru a cădea sub acțiunea resortului, 0,005 secundă. (Acest timp e redus la jumătate la puști Hammerless cu platine de cea mai superioară calitate).

4. *Traectul alicelor în țeavă* după ce capsă lovită de percutor a detunat, a aprins pulberea, care a ars producând gaze, cari au împins încărcătura, cere încă 0,003 secundă, la viteză inițială de 375 metri pe secundă.

5. *Traectul alicelor în aer*, căci la ieșirea din țeavă nu sunt încă ajunse pe vânat și, ca să iau un singur exemplu, un alic No. 7 (2.50 mm.) asvârlit cu 375 metri pe secundă viteză inițială, cere ca să ajungă pe un vânat la 30 metri depărtare; 0.106 secundă¹⁾.

Și acum să recapitulăm:

1. Timp luat de operația cerebrală	. 0,17	secundă
2. Timp luat de mecanismul de percuțiune 0,003	»
3. Timp luat de cocoș 0,005	»
4. Timp luat de traectul alicelor în țeavă 0,003	»
5. Timp luat de traectul alicelor în aer 0,106	»
	<u>0,287</u>	secundă

Așadar, focul unui vânător mijlociu ca să ajungă pe vânat are nevoie de *ceva mai mult de un sfert de secundă*. Nu e deci instantaneu. Să reținem acest lucru de care vom avea nevoie în curând la demonstrarea adevărului necesității regulii «trage înainte», pe care nu o pierdem de loc din vedere: toate noțiunile studiate până acum nu sunt decât materialul necesar pentru luminarea acelei reguli.

Înainte de a trece mai departe să indic și ce poate realiza un vânător foarte înzestrat și antrenat, armat cât se poate de bine. Timpul operațiunii cerebrale scăzând dela 0,17 la 0,08 secundă, câștigă 0.009 secundă. Timpul cocoșului scăzând dela 0,005 la 0,0025 secundă, mai câștigă încă 0,0025 secundă. Celelalte timpuri rămânând invariabile rezultă că durata focului acestui vânător va fi de 0,1945 secundă, adică câștigă față de cel lalt 0,0925 secundă sau aproape o zecime de secundă, ceea ce e considerabil. Dar acesta e rezultatul cel mai bun la care poate râvni.

Să vedem acum, la această iuțeală a vânătorului și a alicelor sale, ce opune vânatul. Ii opune o viteză de deplasare: șbor sau fugă. Vom fixa aproximativ această viteză, diverse circumstanțe, putând să o modifice: vânt contrar sau de acelaș sens, vale sau deal, teren uscat sau teren greu, etc. Iată câteva date asupra acestui punct. După experiențe engleze rezultă că viteza de șbor a porumbelilor blue-rock și potârnicilor este de 12—13 metri pe secundă, iar a fazanilor de 12—15 m. pe secundă, ceea ce reprezintă viteze variind între 43 și 54 km. pe oră. Aubert în *Étude sur la migration des oiseaux* indică 50 km. pe oră pentru prepețită, 70 pentru cocor, barză, ciovlică, 100 pentru turturică, 120 pentru rața sălbatecă, 180 pentru sarselă, etc. Ofițerul aviator Guérin dă, în

Revue d'ornithologie din Februarie 1918, următoarele indicațiuni: un cormoran urmărit cu avionul timp de un sfert de oră a atins viteza de 105 km. pe oră. O găscă sălbatecă n'a putut depăși 70 km. pe oră. Cu 105 km. pe oră ajungi întotdeauna rața sălbatecă. Cu peste însă 120 km. pe oră nu ajungi sarselele.

Indiferent însă de exactitatea riguroasă a cifrelor de mai sus — pe noi ne interesează principiul ce va decurge.

Să opunem acum vânătorului nostru mijlociu, un vânat. Să luăm de pildă o pasăre, care să-i treacă curmeziș, perpendicular pe direcția lui de tragere, cu o viteză de 43 km. pe oră, ceea ce face 12 metri pe secundă. Și să admitem că această pasăre îi trece curmeziș, la 30 metri. Noi știm deja că pentru ca să ajungă alicele pe pasăre la 30 metri, în cazul vânătorului nostru mijlociu, se va scurge un timp de 0,287 secundă, adică mai mult (2 un sfert de secundă. Să adoptăm acest timp de un sfert de secundă, ca să nu ne mai încurcăm cu cifre prea complicate. Va să zică ce date aeme? Avem:

1. *Un sfert de secundă* ca să ajungă alicele pe vânat.
2. *12 metri pe secundă* viteza vânatului.

Vom vedea acum cum regula «trage înainte» se va impune singură, în mod logic și indispensabil.

În adevăr: e evident că dacă vânatul face 12 metri într'o secundă, într'un sfert de secundă va face 3 metri. Ori, un sfert de secundă e tocmai timpul cât trebuie alicelor ca să ajungă pe vânat. Se înțelege deci imediat că dacă vom fi ochit vânatul *în plin*, când după un sfert de secundă vor fi ajuns alicele în acel loc nu vor nimeri decât în vânt, deoarece în acest sfert de secundă și vânatul va fi parcurs 3 metri. Vom fi tras cu 3 metri în spatele vânatului. E clar, nu? Dar priviți și figura alăturată: vânătorul e în V și o pasăre îi trece curmeziș, la 30 metri, din E spre A. Dela punctul A la punctul E sunt 12 metri, pe cari îi parcurge pasărea într'o secundă. Între punctele egal depărtate A, B, C, D, E sunt deci câte 3 metri străbătuți de pasăre în câte un sfert de secundă. Ca să ajungă alicele din V pe pasăre știm că trebuie un sfert de secundă. Deci dacă vânătorul V va ochi și slobozi focul când pasărea e în C, până să ajungă alicele în C va trece un sfert de secundă, timp în care pasărea a făcut și ea 3 metri și se va găsi în B. Alicele lovind în C nu vor mai întâlni vânatul. Vânătorul a scăpat pasărea, a tras în urmă. Este deci evident, indispensabil și clar că pentru ca vânătorul să reușească să împuște pasărea, va trebui să ochească și sloboade focul *în B* când pasărea e încă în C. *Altfel zis, vânătorul trebuie să tragă înaintea vânatului*. Și iată demonstrat paradoxul: «a ochi bine e să ochești alături» — alături, dar *înainte*. Bineînțeles că dacă pasărea ar șbură cu o viteză dublă decât cea din exemplul nostru, cu 24 metri pe secundă (86 km. pe oră), vânătorul ca să reușească va trebui să ochească în A când pasărea ar fi în C, adică încă *mai înainte*. *Înainte*, tinere, totdeauna *înainte*. Sper că ești convins. Convins că de câte ori îți o pasăre, trecând curmeziș, în vârful țevii și apeși pe trăgaci... pasărea se va

¹⁾ N'am nevoie să mai remarc că toate aceste date nu sunt improvizate de mine, ci rezultatul a mișaloase și riguroase cercetări științifice. Vezi: Journé, *Le tir des fusils de chasse* și Dr. Bommier, *Pour réussir dans le tir de chasse* de care am uzat larg pentru acest articol.

duce la primărie să reclame că ai scăpat-o. Ca să o bagi în geantă va trebui să faci o corecțiune de ochire înainte corecțiune care pentru țevi e de destul de mică amplitudine. Priviți figura: la slaba deplasare între punctele G, vedeți că corespunde corecțiunea importantă din C în B. Așadar: pentru a compensa pierderea de timp ce ne impune operațiunea cerebrală, ce ne impune mecanismul puștei, ce ne impune traectul alicelor, *trebuie să tragem*

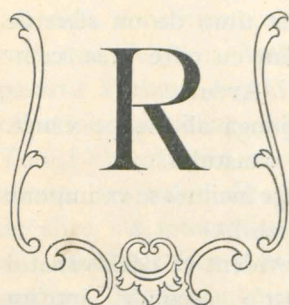
înaintea vânatului. Și iată dar, că după o lungă hoinăreală prin domenii foarte diferite dar legate logic între ele, regula noastră răsare complet evidențiată, demonstrată, impunându-și neînduplecat adevărul. Rămâne aplicarea practică.

Dar această chestiune, cu cele ce decurg din ea, ar lua prea mult loc ca să fie tratată tot în acest articol. Vom reveni cu alt prilej.

NEO-POINTER

de G. Schina

REVISTA VÂNĂTORILOR a publicat în luna Decembrie trecut, asupra expoziției canine dela 22—23 Octombrie, prețioasele observațiuni ale confrăților noștri d-nii Col. Iotta și G. Scrioșteanu.

Deși D-lor erau expozanți și chiar puțin satisfăcuți de aprecierile juriului pentru atribuirea premiilor, e drept să constatăm și să prețuim cum se cuvine obiectivitatea cu care au știut să judece calitățile și defectele celor vreo 12 câini de aret cari au figurat la expoziție.

Fiindcă am avut cinstea să îndeplinesc la această frumoasă exhibiție și o funcție de judecător, n'aș putea lua parte la o discuție asupra clasamentului și preferințelor juriului. Dar părerile exprimate prin aceste critici, cu privire la formele și liniile clasice, mai mult sau mai puțin aparente la unii dintre câinii expuși — sunt, dintr'un punct de vedere, chestiuni de ordin general. Dacă avem prin urmare o discuție sau o controversă în ce privește clasarea tipului «brac-pointer» — o putem duce dincolo de incinta expoziției și mai ales dincolo de indulgenta apreciere a fiecăruia asupra propriului său câine.

Controversa la care facem aluzie este întrebarea dacă câinele, foarte răspândit la noi, zis «pointer» dar cu unele forme de «brac» este o încrucișare de brac și pointer sau e un pointer... degenerat?

A doua alternativă e după părerea noastră, aceea, care explică — în generalitatea cazurilor — defectele de conformație pe cari le întâlnim la mai toți pointerii noștri. Așa numitele *forme de brac* nu sunt în realitate decât diformațiuni, uneori chiar atrofii cari se reproduc și se accentuiază prin ereditate. Dealtfel e bine știut că, nu numai la câini, dar la orice animal, tipul obținut prin selecțiune degenerază prin toate organele cari nu sunt întreținute în funcțiunea lor.

Pointerul, creat exclusiv pentru «queta» mare în câmp

deschis, are o singură misiune: aceea de a descoperi vânatul în minimum de timp; aretul ferm fiind corolarul firesc al acestei superbe manevre. A-i pretinde însă să-și restrângă «queta», a-l forța să-și limiteze acțiunea între două lanuri de porumb, a-l obliga să «aducă» — lucru pentru care are și o naturală aversiune — sunt tot atâtea piedici pe cari i le opunem; și dacă din acest mod de a-l utiliza facem un sistem, înseamnă că ne punem în luptă cu natura în loc să ne folosim de ea.

Totuș, cu prea puține excepții, acest sistem e curent și aceiași pointeri din generație în generație sunt supuși aceluiaș regim de constrângere. E o simplă constatare pe care o facem, nu e o critică; fiindcă cel puțin pentru noi, aici în câmpia Dunării, unde prepeleța domină, e necesar ca acel câine de care ne servim să se adapteze condițiilor deosebite în cari se practică cu atâta predilecție, vânătoarea acestui delicios dar minuscul vânat.

De sigur că pointer-ul de rasă, majestuos și mândru, vioiu și puternic e departe de a fi aci în elementul lui; e vulturul... după muște! Dar necesitatea care face lege și-l condamnă la această nefirească meserie, nu e fără consecințe în ce privește conservarea tipului.

Cu încetarea funcțiunilor proprii, tot ce pointer-ul are, în conformitatea lui, mai caracteristic — rezultat al unei selecții centenare — se modifică și dispăre. E de toată evidența. Dar nu numai atât: chiar întreținute prin antrenament și rațională aplicație, formele pointerului se văd adesea modificate prin *înțoarceri atavice* și nu putem conserva această rasă decât continuând cu stăruință selecția care i-a dat naștere.

Noi însă nu facem decât sau nimic, sau contrariu.

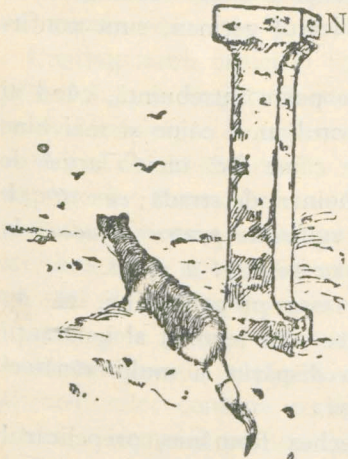
Și atunci, cum să ne mai mirăm, împreună cu d-l Col. Iotta, că la expoziția canină n'am văzut un singur pointer în adevărata formă? Cum să ne mai facem iluzia că va fi existând poate undeva, câinele care n'a fost expus, pointer-ul *standard*?

Mă îndoiesc. Expoziția ne-a dat ceea ce avem, ne-a dat ceea ce am produs: — dacă-mi dați voce — un *neo-pointer*.

SĂRMANUL PREPELICAR!

de Leon V. Proca, Sibiu

IN NUMĂRUL din August al «Revistei Vânătorilor», d-l Lt-Colonel St. Ilie Iotta, Giurgiu, ne-a onorat cu un interesant articol, intitulat «Câinii de aret. Rasse și metode de perpetuare și reproducție».

Deși foarte interesant, nu suntem întru toate de acord, cu acele cuprinse în numitul articol.

Înainte de a intra în materie, vreau să dau următoarele explicațiuni, pentru a nu da naștere la confuzii:

Tot ceea ce autorul a numit «brac german» îmi permit a «boteza» *prepelicar* german (Gebrauchshund, Vorstehhund, Hühnerhund), căci după părerea mea, aceasta este denumirea proprie.

Prepelicarul de care vreau să vorbesc, îl consider ca având un *pedigrée de bună origine*, așa cum o accentuează întotdeauna și d-l Ing. A. Andrei, Caransebeș.

Nu vreau, ca prin această «legitimă apărare» să dau naștere unei polemici, prin care cu siguranță nu am putea ajunge la nici un rezultat, căci a se convinge și abate un adept al Sf. Hubertus dela teoriile sale, e lucru, ca să nu spun imposibil, dar totuși foarte greu.

Tot ceea ce vreau să «comit» este, ca să iau apărarea sărmanului prepelicar german, pe care d-l Lt-Colonel Iotta — cu toate că afirmă contrariul — îl descalifică și desjosește și din această cauză, cititorii mă vor scuza, dacă voi căuta să fiu mai explicit, adică să mă opresc la cele mai mici detalii.

Oare este bietul prepelicar german, un tovarăș de vânătoare atât de oropsit, atât de degenerat, atât de prost, atât de neperfecționat...?

Vânătorii noștri români și cei străini, nu cred că s'ar fi ocupat cu un astfel de câine, dacă ar fi el așa cum spune autorul; iar dacă este așa, atunci vânătorii, nu vă mai munciți cu creșterea și dresajul prepelicarului german, dați-i mai bine câte un glonte fiecăruia!! Dar nu, să așteptăm să vedem dacă-l merită sau nu?

Cu siguranță, o chestiune dintre cele mai interesante și importante în kynologie este, origina raselor canine și clasificarea lor.

Teoriile și controversele originii câinilor de vânătoare sunt nenumărate de multe (Darwin, Brehm, Arkwings, Studer, Oakleigh, etc. etc.); dificultățile cari se impun pentru a pătrunde în noaptea acestei probleme sunt multiple.

Iată, una din teoriile cele mai verosimile asupra originii prepelicarului german:

Evident, că pentru a lămurii origina lui, ni se pune următoarea întrebare: Care este prima formă a prepelicarului german și proveniența ei?

Intențiunea omului de a-și crea un câine pentru aret,

a fost încurajată și sprijinită de instinctul câinelui de a pontă, iar execuțiunea de «verloren-apporteur» prin siguranța urmăririi vânatului; ambele sunt moștenite dela lup. Căci în vinele majorității câinilor de vânătoare curge sânge de lup, aceasta este incontestabil¹⁾.

În epoca de bronz, a existat în Europa, un câine, asemănător cu copoiul actual, numit *Canis familiaris intermedius*, originar din Egipt și provenind dela șacal.

Prepelicarul german cu părul scurt a rezultat din încrucișarea acestui *Canis fam. interm.* cu *doggii* resp. *bulldoggii* Maurilor. Prepelicarii germani cu părul lung au rezultat din încrucișarea cu câinele ciobănesc, iar cei cu părul aspru sunt rezultatul infuziunii sângelui prepelicarului cu păr scurt în pudel-ul, de statură mare, cu părul creț și nu după cum afirmă autorul, cu *griffon-ul*²⁾.

Spaniolii, sunt cu cea mai mare probabilitate maieștrii cei dintâiu, în creșterea și dresarea câinilor de aret, prin infuziunea sângelui mastiff-ilor și bullterrier-ilor în câinii întrebuințați de ei la aret și numiți de Navarra, dându-le astfel o statură mai mare, nas mai bun și calmându-i.

Englezii, au importat acest câine botezându-l «old spanish pointer» și din care a rezultat pointerul englez cu nas atât de fin, prin încrucișare cu rasse indigene și care obișnuiește să urmărească potârnicile cu deosebită pasiune, ca o vulpe; la urmărirea iepurelui însă orientându-se «à vue» și părăsind urma resp. iepurele imediat ce acela dispăre. Tocmai aceasta a fost cauza, pentru care în Germania nu s'a popularizat acest câine.

Germanii au importat și ei acest «old spanish pointer» direct din Spania, încrucișându-l direct cu câinile lor național rezultat prin infuziune, după cum am văzut mai sus. Acest câine a fost întrebuințat absolut numai la aret, până în timpul lui Diezel (1825), când i se cer execuțiuni de *apporteur* și «verlorenapporteur», contrar afirmațiunilor d-lui Locot.-Col. Iotta.

Din această concisă expunere rezultă că Franța nici nu dispunea de prepelicari, atunci când Germania cultivă această rassă și că prepelicarul german nu are sânge de pointer decât prin numele atribuit de Englezi câinelui de aret național spaniol.

¹⁾ Cu toată siguranța, nu omului i-a venit idea să-și creeze un câine pontator, ci văzând aceasta calitate la unii câini, a utilizat și perfecționat-o. Părerea noastră este, că strămoșul câinelui pontator este de căutat într'o rassă, care azi nu mai există, și care nu poate să fi fost decât o rassă de canide, care trăiește în stepele și pustiiile din Africa, leagănul câinelui pontator. Azi acolo (în Sahara) mai trăiește un fel de vulpe, fennecul, (*Fennecus zerda*), având urechi mari, ca de liliac, cum ar fi fost și al prepelicarului primitiv, până când din cauza degenerării au devenit blegi. Acest animal vânează cu predilecție la vânat mic și mai ales la *pasări*, pe cari le prinde surprinzându-le în culcuș ca și un prepelicar nedresat. Având posibilitatea de a căuta pasările urmărindu-le, fennecul caută cu nasul în sus, dacă prinde miros se oprește (pontează) și apoi apropiindu-se cât de încetinel (mai ales noaptea) sare-asupra pradei.

Lupul poate să fie strămoșul direct (sau vre-o varietate de lup) numai al câinilor alergători. Însă la rândul lor — între alții — și aceștia au fost încrucișați cu prepelicarii. (Nota Red.)

²⁾ A afirmă nimeni nu poate. (Nota. Red.)

În chynofilie — după cum am spus — ca'n toate ramurile de activitate umană: moda domnește. Rasele de câini au una după cealaltă, epocile lor de glorie, ca și pălăriile și rochiile. Din fericire majoritatea aproape absolută a prepelicarilor germani, se găesc în mâna vânătorilor, așa, că prepelicarul este pus la adăpostul nenorocirii de a deveni un câine supus fluctuațiilor modei.

La prepelicarul german, ca la oricare câine de vânătoare, aprecierea utilității are o influență preponderantă după care câinile trebuie calificat și nu după formele exterioare, frumusețea părului, etc. Adevăratul amator-vânător al prepelicarului în special și al oricărui câine în general, nu cunoaște în prima linie decât *capacitate*; el nu cunoaște pasiunile crescătorului, care face din aceasta un sport, sau o profesiune, căruia o spinare puțin mai lungă, o dungă la piept, subțire și aproape invizibilă sau frumusețea părului, îi sunt chestiuni foarte importante. Pentru vânător, *capacitatea și rezistența câinelui este lucrul principal*. Deplasându-ne însă în mentalitatea unui spectator superficial, vedem că atențiunea acestuia este atrasă de sine înțeles — de frumusețea câinelui.

Nu știu de ce a fost influențat autorul susnumitului articol, de a susține, că «bracul german vechiu în forma lui adevărată este pe cale de dispariție».

La această afirmație îmi permit a spune următoarea întrebare: *Care este acea rasă de câini de vânătoare, care o găsim încă în forma ei veche?* Răspunsul este fatal: *nici una*.

Rassa prepelicarilor germani este cea mai apropiată de vechea ei rasă.

Intr'adevăr, dela timpul împăratului german Maximilian și până azi, rassa prepelicarilor a fost și este una și aceeași, care se prezintă sub următoarele varietăți: părul scurt, păr țepos, păr aspru și păr lung. La toate aceste patru varietăți, găsim următoarele clase: prepelicarul german greu (*schwerdeutsch*), prepelicarul german normal și prepelicarul german cu trupul și botul lung.

Tot ceea ce s'a făcut de atunci prepelicarului german este, că s'a ameliorat. S'a dat prepelicarului german o educație fizică specială, care a ameliorat indivizii, ajungându-se la maximul de capacitate de care e susceptibil. S'au ales prototipii acestei rase de ambele sexe și aceștia — urmându-se calea bunelor principii — au servit la reproducție.

Problema nu a fost ușoară, căci câinii s'au selecționat în special după calități, fără a se preocupă prea mult forma, căci e greu a face câini foarte buni și în același timp foarte frumoși.

Au rezultat totuși indivizi cu un corp puternic, viguros, cu mușchi de oțel, nas fin. Este inutil a mai arăta toate calitățile fizice și psihice ale prepelicarului german, experiența ne-o dovedește și nu cred, că exagerez dacă afirm că acești prepelicari la toate concursurile noastre, cât și în Germania, Ungaria, etc., au figurat pe linia întâia, având succese de invidiat și că fama acestei rase nu este tocmai restrânsă. Prepelicarul actual are un miros tot atât de bun și stă alături în această privință de limierul de Hannovera; este timid, poți crăpa lemnul pe el, însă prin «injectarea» celei mai mici doze de curaj, devine un

aprig și energic dușman al răpitoarelor și ajunge la aceeași treaptă cu foxterier-ul¹⁾. Dovada o avem, că D. G. St. B-ul are la bază această exigență și însuși rezultatele obținute în practică cu prepelicarul german, sunt confirmarea argumentărilor mele.

Expresiunea «fără nerv» se poate întrebuița, când ai intenția să vorbești în defavorul unui câine și mai bine a califica cu acest epitet un câine fără nici o urmă de distincție a rasei, un câine hoinar, de stradă; *cunoștințele tehnice și anatomice nu sunt suficiente pentru a judecă în general, ci trebuie cunoașterea perfectă a rasei*.

Legenda, care ponegriă rassa prepelicarului, că nu are nas, nu este rezistent, etc. — ca rezultat al ignoranței și aprecierii individuale, — a dispărut și mulți vânători s'au decis pentru această rasă.

Pentru ce, în special în vechea Românie, prepelicarul german nu are aceeași popularitate? Pentru că nu a existat nici o grupare, care să permită a creă între amicii sau proprietarii ai acestei rase relațiuni, și apoi, calitatea Germaniei de inamic politic, a avut în mod fatal repercusiunile ei și asupra simpatiilor vânătorilor față de acest câine.

Pinteni la prepelicar sunt întotdeauna un defect, fiind și câine de aret și deci lucrând în miriști ar fi în continuu rănit la pinteni, din cauza cotoarelor groase și uscate. Chiar în cazul când s'ar naște un câine de aret cu pinteni, aceștia îi se amputează.

Asupra chestiunii, că «verlorenapporteur»-ii, vor lăsa aretul sau viceversa, vreau să insist ceva mai mult, pentru a explica mai bine idea.

Prepelicarul este unul dintre rari câini, cari prin dresaj rațional, doctrinal și în fine «prin constrângere», poate fi adus acolo, ca să nu-și piardă nici calitățile de câine de aret și în schimb să fie și «verlorenapporteur», adică să-l putem întrebuița și după împușcătură.

Este inutil să remarcăm, că teorii similare cu ale autorului sunt absolut greșite și constatăm, că de la un prepelicar se cere întâiu aretul la câmp și după aceea execuțiunea de «verlorenapporteur».

Din această cauză s'a selecționat nu numai un tip impecabil, însă și un animal solid construit și posedând toate calitățile serioase; acesta este prepelicarul german universal.

Pentru a demonstră, că nu e imposibilitate a avea un prepelicar universal, mă servesc, eo ipso, de statutele D. G. St. B.-ului, care înscrie și primește numai câinii a căror părinți au fost premiați, ca unii cari au îndeplinit ambele funcțiuni sus amintite.

Aceste calități fac ca balanța să oscileze în favoarea prepelicarului, care dacă face parte și este înscris în D. G. St. B., sau dacă rezultă din pedigree, că părinții și strămoșii până la gradul al X-lea, au fost câini de aret și «verlorenapporteur»-i atunci câinele va fi — în virtutea legii atavismului — un câine de aret cu nasul eminent și care pontează perfect și ferm, iar la pădure va fi ager și va ține perfect urma.

¹⁾ De acolo este încă departe. (N. Red.)

Dacă dresorul câinelui nu este în stare a-i desvoltă aceste două calități, atunci câinele este victima consanguinității, din această cauză, trebuie să fim prudenți și să nu generalizăm întotdeauna, pe baza experiențelor la un număr redus de prepelicari germani de origine...

Contemporanii critici și inamici ai universalității prepelicarului, se împart în două categorii: unii cari nici nu au idee despre ce este vorba, iar ceilalți o înțeleg prea bine, însă din diferite motive — dacă se pot numi motive — nu vor să o recunoască.

Deasemeni este foarte puțin adevărată și neîntemeiată aserțiunea, că un prepelicar care a fost dresat a omorî vânatul răpitor, va strivi și omorî și vânatul util.

Este prea grăbită afirmația autorului când zice că: «atât meridionali cât și Germanii, au păstrat în ciuda afirmațiunilor contrare certificatul de naționalitate: numele». Germanii numesc «Bracke» copoiul. Francezul, italianul și spaniolul singuri îl numesc «Brac».

Relativ la scurtarea apendicelui caudal, aceasta nu s'a făcut pentru a acoperi organele genitale, căci, oarecum s'ar putea ca un câine care a avut coada lungă și nu a acoperit organele genitale, prin amputare să le acopere? ¹⁾ Dacă pentru acest considerent s'ar fi făcut amputarea, atunci aceasta nu s'ar putea considera, decât ca o aberație mintală a crescătorului. Așa, că nici metoda nu a făcut-o pentru scopul indicat de autor și nici câinele nu o ține dreaptă în ciuda acestei dorinți.

Această operațiune se explică și se face pentru considerente și motive mult mai practice, decât acela de a intenționa să acoperim organele genitale ale câinelui.

¹⁾ Autorul a înțeles greșit articolul la care se referă, în care eră vorba de scurtarea coadei prepelicarului german în așa mod, că *totuș* să acopere organele genitale, iar nu cumva că *prin* scurtare să fie acele acoperite, ce ar fi un non sens. (N. R.)

Motivele sunt:

a) *Pentru a evita răniile apendicelui candal*, cari sunt întotdeauna foarte greu de vindecat. Știm prea bine ceace poate cauză șancărul, care învechit ia un caracter de ulcer, cangrenându-se;

b) *Ea se face pentru a evita lovirea și frecarea organului*, de obiectele tari (lăstari, etc.), lucru foarte neplăcut pentru câine.

c) *Pentru că un adversar periculos să nu aibe unde a-l prinde*, și

d) *Pentru că standardul câinelui o cere*.

Dresajul prepelicarului în vederea de a deveni universal, nu e prea ușor, însă aplicându-l unui individ, care prezintă toată garanția de a fi din părinți, cari au îndeplinit funcțiunea de câine de aret și de «verlorenapporter», avem succese.

E posibil și probabil, că un prepelicar german nu poate practică «marele sport» ca un pointer sau setter, însă aceasta este altceva și nu însemnează că, prepelicarul german universal nu poate fi un foarte util tovarăș de vânătoare.

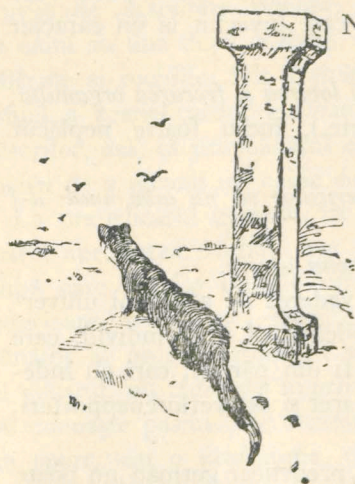
Nu sunt, cu siguranță, singurul de această părere, de oarece din an în an amatorii-vânători de prepelicari germani, devin mai numeroși, iar bunii prepelicari germani defilează din an în an în mai mare număr la concursurile de câini.

Interesul ce i se poartă prepelicarului german se justifică prin incontestabilele calități demonstrate la concursuri.

Nu insist asupra cauzelor, cari fac și cari au îndemnat vânătorii germani să dea prepelicarului lor național universalitatea, căci cu aceste subiecte s'au ocupat prețioșii colaboratori ai revistei d-nii Ötvös Balázs și Ing. A. Andrei.

PEDIGREE-UL ȘI REGISTRUL MATRICOL *de Rasofil*

N No. 12/927, confratele «Chinofil» pune chestiunea importantă din punct de vedere chinotehnic (al câinilor de rassă), și anume:

Chestiunea înființării registrului special pentru câinii de vânătoare: (Gebrauchshunde-Stammbuch).

Intru susținerea tezei sale aduce un argument indiscutabil: că vor fi mult superiori căteii proveniți din părinți înregistrați în

R. C. V. (Gebrauchs-Hundestammbuch), celor proveniți din părinți frumoși și cu pedigreeuri ilustre, — cari însă n'au fost întrebuințați pentru vânătoare, ci au fost duși numai dela expoziție la expoziție («Austellungstier»).

Dacă în principiu trebuie să admitem părerea confratelui «Chinofil», practic ea este pentru moment nerealizabilă și forțarea realizării ei ar putea da numai rezultate negative. Ce s'ar întâmplă dacă tânăra Reuniune R. P. C. n'ar mai înregistra și deci n'ar mai elibera pedigreeuri decât acelor câini de rassă, cari provin din câini de vânătoare? Nimic mai mult decât aceea, că nu s'ar mai înregistra în viitor din toți câinii ce-i avem în țară nici un câine, și cu atât mai puțin nici descendenții lor.

Și iată motivele:

Regulamentul german din 1926 privitor la D. G. St. B. prevede că numai acei câini vor putea fi înscrși în R.C.V. (D. Gebrauchshunde-Stammbuch) cari înregistrați fiind în vreun registru matricol recunoscut, vor fi obținut la examenul pentru câini de vânătoare cel puțin premiul III (întrecând 180 pcte) și lucrează la tot soiul de vânat.

Astfel, prima condițiune, pe lângă altele multe, este: că exemplarul ce urmează a fi înscris în R. C. V. să fie înscris în vreun registru matricol de câini recunoscut, sau cu alte cuvinte să fie prăsit în linie pură de rassă, să aibă pedigree. Ca să aibă însă pedigree, (trebuie să fie mai întâiu înscris în mod chinotehnic în registrul matricol.

Deci, d-le Chinofil, până a începe R. C. V. trebuie să ne vedem mai întâiu pline de câini de rasse

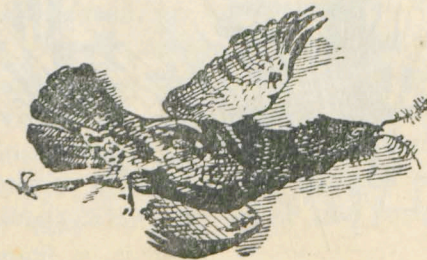
pure foile M. R. C. și evident că atunci, — având stocul de bază, — vom putea începe și noi selecționarea materialului nostru canin, prin înființarea Registrului Câinilor Vânători. Vom adopta și noi, — adaptându-le situației locale, — regulamentele privitoare la ținerea examenelor pentru câini de vânătoare (Gebrauchshund) și înscrierea lor în registrul special.

Poate că nici nu vor trebui mulți ani, până vom putea începe această selecționare, presupunând: 1) că amatorii și vânătorii noștri se vor debarasa de corciturile ce le au și-și vor procura în viitor câini de rassă pură, preferind bineînțeles descendenții din câini premiați la concursuri și nu la expoziții; 2) Că ei însăși vor prăsi în viitor din câinii lor de rassă, numai în mod corect chinotehnic, deci în linie pură, și produsele pur sânge ale kennelurilor lor le vor înscrie în M. R. C.; 4) Că vor participa la expoziții și concursuri cu câinii lor, chiar și atunci, când o știu mai dinainte că nu vor prezenta cel mai frumos și mai bun exemplar, fiind aceasta în interesul general al chinologiei noastre încă în față; 5) Dacă în loc să se supere pe arbitru care nu le va decerne premiul I câinelui lor, ci unui altul, care după părerea lor este mai inferior, vor ști să tacă și să caute ca prin prăsiere rațională să elimine din descendenții prăsiți greșelile și defectele remarcate de arbitru; 6) Pe scurt, dacă în loc să vorbească și scrie, vor începe să cetească, să experimenteze și să învețe și nu numai în materie chinologică, ci chiar și în ale vânătoareii, căci numai un vânător corect, va ști să-și dreseze corect câinele său, va ști să utilizeze în întregime calitățile lui înăscute, să-i remedieze greșelile și să-i desvolte însușirile insuficient desvoltate.

Iată deci, că problema este cu mult mai grea.

Să nu se uite că trăim într'o țară unde chiar și câinii de rassă pură, importați cu bani scumpi și premiați și în străinătate și în țară, nu sunt înscrși nici până azi în R. M. C. și unde la o expoziție fiind un singur câine cu pedigree, el nici n'a fost băgat în seamă și au fost premiați alții, fără pedigree, cari chiar dacă aveau oarecari lipsuri fizice, calitățile *proprietarilor* lor erau atât de mari, încât lipsurile dispăuseră.

Concluzia: Nu Registrele fac chinologia, ci munca încordată și corectă chinotehnică. Deci să tăcem, să muncim corect, să ne luăm la întrecere prin produsele noastre ce le înmatricolăm și prezentăm la expoziții și concursuri, nu prin belșugul de idei și de vorbe.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

DELA REUNIUNEA REGNICOLARĂ A PRĂSITORILOR DE CÂINI

Sediul: Cluj, Inspectoratul de Vânătoare.

Biourul Central: Cluj, Calea Victoriei No. 27/II.

Secretariatul General: Cluj, Str. Matei Basarab No. 6, Et. I.

Cassieria: Cluj, Rathonyi, Str. Avram Iancu No. 20.

Comitetul Reuniunii își ține ședințele ordinare în întâia zi de Marți a fiecărei luni, la orele 20 și 30' în Restaurantul «Coroana» din Cluj, Calea Victoriei No. 47. La ședințe pot participa membrii Reuniunii și invitații d-ilor.

Rugăm pe d-nii membrii cari sunt în restanță cu cotizațiile să le trimită neîntârziat la adresa casierului Reuniunii.

Reuniunea mijlocește pentru membrii săi vânzarea câinilor lor cu pedigrèe de orice rasă și procură pentru oricine câini de rasă pură cu pedigrèe înmatriculat în M. R. C.—A se anexă mărci poștale pentru răspuns.

În special are totdeauna disponibili foxterrieri și prepelicari germani (Braci).

Avertizăm pe toți proprietarii de câini cu pedigrèe, că la concursuri, expoziții și montă, Reuniunea nu acceptă pedigreurile particulare sau străine, întrucât acestea nu poartă viza certificatoare a înscrierii aceluia pedigrèe în «M. R. C.» (Matricolul Român al Câinilor). Este deci în interesul tuturor cari au asemenea câini, a-i înregistra în «M. R. C.». Taxa de înmatriculare este pentru membrii lei 100 și lei 200 pentru persoane străine. Costul eliberării unei copii certificate după pedigrèe lei 15, pentru persoane străine lei 30.

Expoziția de câini și concursul de primăvară la viziună la vulpi și bursuci se va ține în ziua de 23 Aprilie 1928, în Cluj, în băile de vară comunale. (Strand). Participarea este a se anunța la sediul R. P. C., de unde se dau și informațiuni detaliate.

Toți proprietarii de «kennel» sunt rugați a comunica Reuniunii: Data înregistrării și numele kennel-ului și ce rase prășește.

Aceasta în vederea imprimării Anuarului Reuniunii.

PROCES-VERBAL

Dresat azi 8 Decembrie 1927, în ședința ordinară a Comitetului R. P. C., întrunit în localul «Coroana» din Cluj, Calea Victoriei.

Prezenți: Președintele Lt. Colonel Bozac Aurel, Vice Președinte Căpit. E. Călugăru, Secretar General Ciacan Tib., Cassierul Rathonyi Carol, D-nii membrii: Boer Ștefan, Roșescu Iuliu și Dumitru Aurel. Fiind comitetul în număr, d-l Președinte deschide ședința. Vice-președintele prezintă clișeele (4 bucăți) confecționate pentru a fi imprimate pe formularele Pedigrèe și în Registrele Matricole a câinilor. Se hotărăște că ele corespund scopului și deci sunt a se întrebuiți conform menirii lor.

Se ia în discuție propunerea unei denumiri românești pentru noțiunea de «kennel» și se hotărăște a se interveni la Muzeul Limbei Române sau Academia Română pentru a ni se da o astfel de denumire, ce să corespundă noțiunii.

Se pune chestiunea eliberării pedigrèurilor și anume de a se adopta sistemul Anglo-German, adică eliberarea să se facă pe baza «M. R. C.» sau a registrului unguresc vechiu, cu eliberarea de către prășitor. Comitetul opinează pentru adoptarea unui sistem mixt și anume; Prășitorul eliberează pedigrèul pe formularul adoptat de Reuniune, însă acest pedigrèu n'are nici o valoare, atât timp cât câinele din el n'a fost înscris în «M. R. C.» sau «L. R. C.» și nu s'a certificat înmatricularea lui de către organul în drept al Reuniunii. Pedigrèuri neverificate de Reuniune nu sunt admise la expozițiile și concursurile Reuniunii, iar membrii Reuniunii nu vor accepta de bune cu nici o ocaziune astfel de pedigrèuri.

Se propune comandarea unei insigne a Reuniunii conținând prescrutarea statutară; «R. P. C.». Comitetul acceptă în principiu propunerea și însărcinează Deleg. Perm. cu alegerea modelului

și comandarea acestei insigne atât ca buton pentru membrii doritori, cât și ca emblemă pe actele ce emană dela Reuniune.

Se expune Comitetului faptul, că activitatea Reuniunii reclamă o serie de imprimate. D-l membru al Comitetului Boeriu Ștefan oferă a suportă spesele Reuniunii cu imprimatele ce-i necesită pentru moment.

I se exprimă mulțumirile Comitetului.

Vice-președintele referă asupra situației financiare a Reuniunii și arată că Reuniunea încasând restanțele dela membrii va reuși să-și acopere nu numai toate plățile și datorii ce le are, dar îi va mai rămâne și un fond inițial pentru procurarea unei reviste de specialitate și a D. G. St. B. precum și a M. E. T. și Oe. H. St. B.

Se prezintă de către Vice-președintele, Diplomele mostre comandate din Germania și Comitetul examinându-le le găsește bune, autorizând Delegația Permanentă să comande din ele după nevoie și disponibilități de bani.

Secretarul General referă asupra demisiei din funcțiunea de censor a d-lui Căpitan Barth și retragerea d-sale din Reuniune.

Comitetul acceptă ambele. Se propune alegerea de censor a d-lui Marin Ciortea și a d-lui Traian Puticiu. Este ales d-l Puticiu Traian.

Se propune întocmirea programului de activitate pentru anul 1928 în ce privește organizarea de expoziții. Comitetul hotărăște însărcinarea Deleg. perm. cu studierea acestei chestiuni dându-i mandat de a organiza o primă expoziție de câini împreună cu concurs de viziună, cu caracter local la Cluj, în luna Martie sau începutul lunii Aprilie.

După rezultatul moral și material al acestui prim concurs, se va aviză la organizarea altor concursuri locale atât în Cluj cât și în alte centre, eventual chiar la București, bine înțeles fără a jigni expoziția pe țară de primăvară, ce o va aranja S. I. R. C. din București.

Ne mai fiind alte chestiuni la ordinea de zi ședința se declară închisă de d-l Președinte.

(ss) Lt.-Colonel Bozac A.

Președinte

(ss) T. Ciacan

Secretar General

A P E L

Societățile de vânătoare, precum și D-nii vânători din întreaga țară, sunt rugați a donă Direcțiunii Vânătoarei diferite piei de animale sau blănuri nelucrate, diferite animale împăiate, coarne, cranii sau colți, precum și orice obiecte vânătoarești cari ar reprezenta evoluția vânătoarei în decursul timpului.

Toate aceste obiecte donate, prevăzute cu planchete purtând numele donatorilor, urmează să fie depuse în „Muzeul Național” de vânătoare, care este în formațiune în Pavilionul special amenajat în acest scop în Parcul Carol I.

În cazul când donatorii nu locuiesc în București, obiectele ar urmă să fie trimise prin poștă sau cale ferată, pe adresa Direcțiunii Vânătoarei din Ministerul de Agricultură și Domenii, care va suportă și spesele de transport.

În felul acesta D-nii vânători și Societățile ar contribui la desăvârșirea acestei frumoase și folositoare instituțiuni, menită să reprezinte bogăția faunei din țara noastră.

Primăria Comunei Șelaru

Jud. Vlașca

No. 62/1928

PUBLICAȚIUNE

Noi, Primarul comunei Șelaru din județul Vlașca, având în vedere art. 8 și 14 din legea vânătoarei, publicăm spre cunoștința generală că în ziua de 19 Februarie 1928. orele 10 dimineața, se va ține licita-

țiune publică prin oferte închise, în localul acestei primării, pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe terenul acestei comune. proprietatea locuitorilor, aproximativ suprafața de 2788 hectare dobândite prin împrăștierea efectuată după cum se specifică mai jos;

1. La anul 1864 de jur împrejurul comunei;
2. La anul 1919 absolut tot terenul dela punctele «Mărăcinetul» până la islajul comunei Glavacioc și Ștefan cel Mare și «Bulumetele» până la în moșia Brăteștilor, întrucât toți locuitorii împrăștiți în aceste locuri sunt obligați sub pedeapsa deposedării a se strămuta în vatra noului sat Șelaru;
3. La anul 1919 dela punctele «Piatra», «Mocirla» și «Brăican»;
4. La anul 1921—1926 dela punctele «În Mlăci», «Puțul lui Niță», «Crucea Popii», «Piatra» și în perimetrul.

Termenul de arendare va fi de 3 ani cu începere dela data aprobării actelor.

Arenda anuală dela care va începe licitațiunea va fi de lei una mie (1000) potrivit hotărârii consiliului comunal luată prin deliberățiunea No. 6 din 13 Octomvrie 1926.

Concurenții vor depune odată cu ofertele și garanția care va fi egală cu 30% din prețul oferit.

Făcută astăzi 21 Ianuarie 1928.

Primar (ss) *Indescifrabil* Notar (ss) *T. M. Ciobanu*

~ ~ ~

Primăria Comunei Morău
Județul Someș
Plasa Gherla
No. 785/1927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că teritoriul de vânat al comunei Morău se va da în arendă prin licitație publică pe 10 ani, continuative cu începere dela 1 Ianuarie 1928 până la 31 Decemvrie 1937.

Licitația se va ține la Primăria comunei Morău, în ziua de 20 Aprilie 1928 ora 10 a. m. în conformitate cu art. 71—82 din legea contabilității publice.

Condițiunile de licitație se pot vedea la biroul notarial din Lujerdiu.

Morău, la 1 Februarie 1928.

Notar (ss) *Indescifrabil* Primar (ss) *Indescifrabil*

~ ~ ~

Primăria orașului Sebeș
Jud. Alba
No. 258/1928

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei, se publică că dreptul de vânătoare a orașului Sebeș se va arenda prin licitațiune publică pe timp de 6 ani, cu începere dela 1 Aprilie 1928 până la 31 Martie 1934.

Prețul strigării este 20.000 lei. Vadiul 10%.

Licitațiunea publică se va ține Miercuri în 7 Martie 1928, la ora 10 a. m., în sala de ședință a primăriei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria orașului.

Sebeș, la 23 Ianuarie 1928. Primăria.

~ ~ ~

Primăria Comunei Barcan
Jud. Brașov
No. 88/1928

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Barcan, jud. Brașov, dă în arendă prin licitație publică, conf. dispozițiunilor legii contabilității publice și ale legii de vânătoare, teritoriul de vânătoare pe termen de 6 ani, la 1 Martie 1928 la primăria comunei Barcan.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunei sub oarele oficioase.

Primar, *G. Terzea*. Secretar, *Ifalazovici*.

Primăria Comunei Sănmartinul-Unguresc
Județul Timiș-Torontal
No. 28/1928

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Sănmartinul-Unguresc asupra unui teren de 1700 jugăre, se dă în arendă prin licitație publică în ziua de 21 Aprilie 1928, la orele 10 a. m., pe timpul de 5 ani.

Condițiunile de licitație se pot vedea în orele oficiale la Primăria comunei Sănmartinul-Unguresc.

Sănmartinul-Unguresc, la 10 Ianuarie 1928.

Notar ~ ~ ~ Primar

Primăria Comunei Otelec
Jud. Timiș-Torontal
No. 27/1928

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Otelec asupra terenului de 3200 jugăre, se dă în arendă prin licitație publică în ziua de 19 Aprilie 1928, la orele 10 a. m., pe timpul de 6 ani.

Condițiunile de licitație se pot vedea în orele oficiale la Primăria comunei Otelec.

Otelec, la 10 Ianuarie 1928.

Notar ~ ~ ~ Primar

Primăria Comunei Șipet
Jud. Timiș-Torontal
No. 67/1928

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat al comunei Șipet, plasa Gătaia, Județul Timiș-Torontal, cu suprafața de cca. 9000 jug. cad. se va arenda prin licitație publică în ziua de 20 Martie 1928, orele 10 a. m., în localul Primăriei comunale, pe timp de 3 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1928 până la 31 Decemvrie 1930.

Prețul de strigare este 15.000 lei. Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contabilității publice, cu oferte scrise și sigilate și însoțite de o garanție de 10% a prețului de strigare, care se va socoti în rata anului ultim la arendă.

Condițiunile de licitare sunt cele legale, care se pot vedea la Primărie în orele oficiale.

Șipet, la 18 Ianuarie 1928.

~ ~ ~

Primăria

Primăria Comunei Sâi
Jud. Satu-Mare
No. 700/1928

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 1 Martie 1928, ora 10 a. m., în localul Primăriei se va ține licitație prin strigări pentru arendarea terenului de vânat al posesorilor din această comună, în extindere de cca. 1600 jug. cad. și separat pentru terenul de vânat al îndreptățiților din aceasta comună în extindere de 1344 jug. cad. pe timp de 10 ani succesivi, începând dela 1 Martie a. c.

Concurența (prețul de strigare) va începe cu 50 bani jug.

Garanția egală cu prețul de strigare.

Cheltuelile cuvenite cu publicarea și taxele de timbru etc. le va suportă chiriașul.

Condițiunile mai detaliate se pot vedea la biroul notarial din Homorodul-de-Jos între orele oficiale.

Sâi, la 16 Ianuarie 1928.

~ ~ ~

Primăria

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

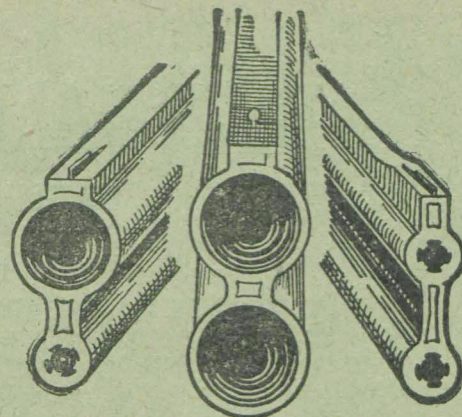

Gebrüder Merkel
Gewehre

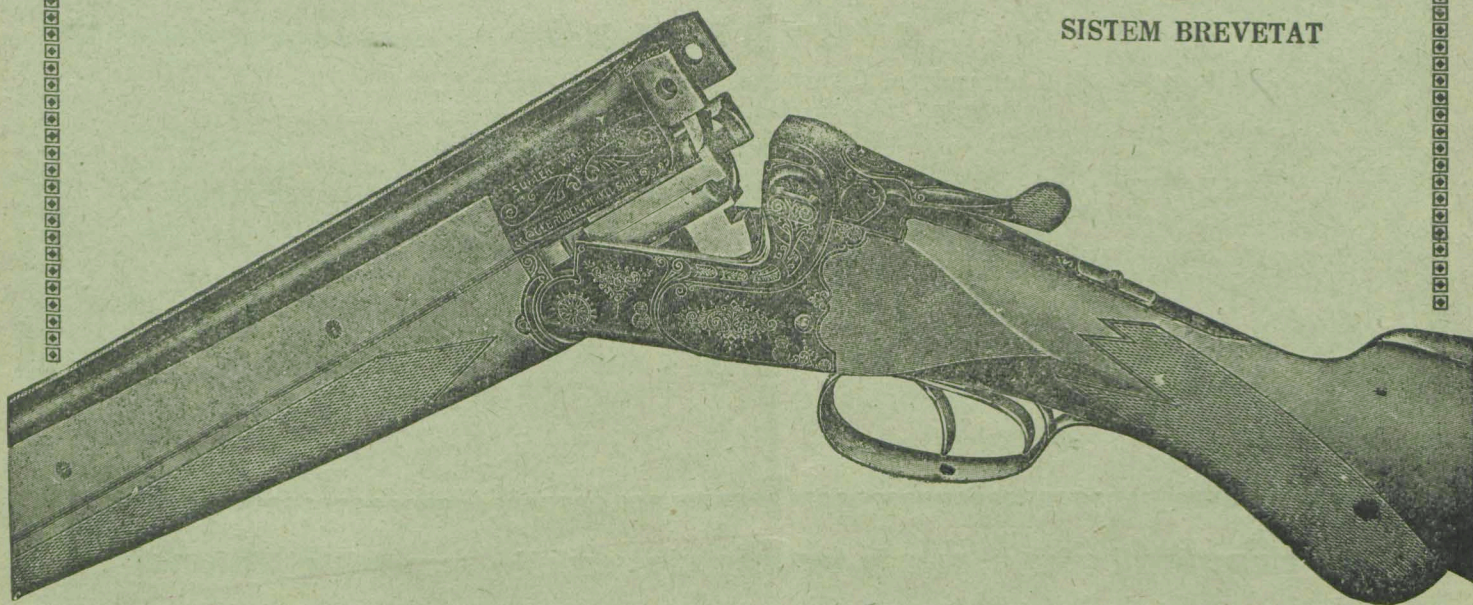
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori) de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

A N U N Ţ

A dispărut «Gela» setteră,
maro cu pete albe, etate 2
luni, proprietar Th. R.
Popescu, Sibiu. Recompensă
Lei 2000. A se adresa Inginer
Rizescu P., C. F. R., Craiova.
Tot acolo de vânzare un
«grifon» și armă de vânatoare
cal 10.

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vână-
toarești, cum sunt cutii pentru clocitul
ouălor de fazan în fazanerii artifi-
ciale, capcane pentru distrugerea ră-
pitoarelor, case de vânătoare tran-
sportabile, etc.

DRILLING

ca și nou, cal. $\frac{12 \times 12}{7 \times 65}$ fără cocoașe,
fabricația Jäger, țevile din oțel
Krupp, armare separată pentru
glonț, viză automată, tir extra-
ordinar cu alice și glonț, cu
lunetă Kahles 5X, certificat ofi-
cial de tir.

De vânzare cu prețul de Lei 25.000
fix. A se adresa: București, Str.
Primăverei No. 45, Sotir.

Ouă de fazani ENGLZEȘTI

și anume: OUĂ DE FAZANI CU GÂTUL NEGRU,
TORQUATUS, MONGOLICUS ȘI GULERAȚI,
livrez timp de 25 ani. Referințe din cele mai bune! Comanda
minimală 50 buc. Rugăm a se face comenzile la timp.
HENRY POLAK PRAGUE VII,
Na Studance 326.
Corespondență în limbile germană, franceză și engleză.

Administrator silvic și de vânătoare
german, bune referințe, tânăr, energic,
căsătorit, caută post potrivit la moșie cu
pădure sau proprietate mare silvică, ime-
diat, sau 1 Ianuarie.

Iulius Glatzeder

Fost vânător personal al M. S. Regelui
Ferdinand, Palatul Cotroceni, București.

VÂNAT VIU

livrez cu începere dela
1 Ianuarie 1928:

FAZANI în grupuri de 6
bucăți, 1 cocoș și 5 găini.
Bucata 15 Pengö. Ouă de
fazan 1.20 Pengö bucata.
IEPURI în perechi. Bu-
cata 22 Pengö. Transpor-
tul până la graniță franco.
Primesc înscrieri de pe
acum. A se adresa (tim-
bru pentru răspuns).

ÖTVÖS BALÁZS
Szödrákos, Pest vm. (Ungaria).

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

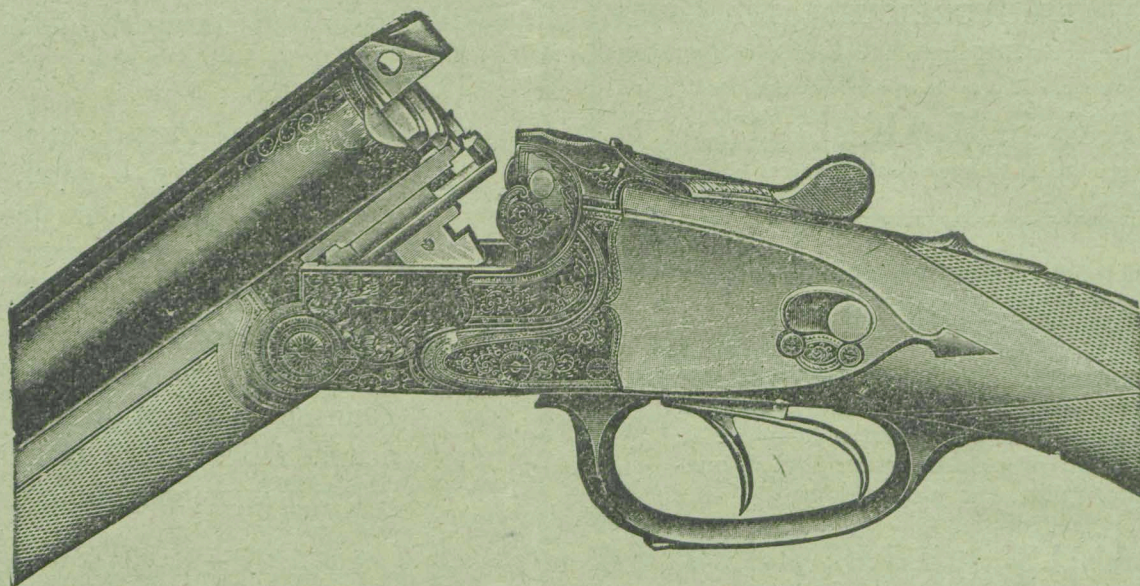
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$	„	3.000	„	„
$\frac{1}{4}$	„	1.750	„	„
$\frac{1}{8}$	„	1.000	„	„

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI